

Kővári Károly **Isten Szolgálója, Higginson Teréz** **és Jézus Szent Fejének, az Isteni Bölcsesség** **Székhelyének tisztelete**

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Kővári Károly
Isten Szolgálója, Higginson Teréz
és Jézus Szent Fejének, az Isteni Bölcsesség Székhelyének tisztelete

Rendi jóváhagyással

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelent meg 1978-ban. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Az elektronikus változatot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó.....	4
Isten Szolgálója, Higginson Teréz	8
Gyermekkor	8
Az apácák iskolájában.....	9
A tanítónő.....	12
Lelki tisztulás	14
Lelki eljegyzés	16
Lelkivezetés	17
A Szent Fej tisztelete	19
Megpróbáltatások.....	26
Lelki házasság.....	30
Rejtett élet	32
Az utolsó állomás.....	35
Jézus Fejének tisztelete	38
Litánia Jézus Szentséges Fejéhez.....	38
Fohászok	39
Higginson Teréz imája	39
Jézus Szentséges Fejének ünnepe	41
Önfelajánlás Jézus Szentséges Fejének	41
Jézus Feje képének tisztelete	42
Terjesztés	42
Felhasznált irodalom.....	43

Előszó

Alacoque Szent Margit rendkívüli életszentsége és kiválasztottsága már kora gyermekkorában megnyilatkozott. Négyéves korában órákat töltött a templomban és örök szüzességet fogadott anélkül, hogy ismerte volna annak értelmét. Körülbelül 28 éves volt, amikor 1675-ben az Úrnap nyolcadának egyik napján harmadszor is kinyilatkoztatta neki az Úr Jézus forró vágyát Szentséges Szívének tiszteletét illetően, és az Úrnap nyolcada utáni pénteket jelölte meg, hogy azt avassák külön ünneppé Szívének tiszteletére. Margit 1690-ben halt meg, 43 éves korában. Egy jezsuita atya, Croiset, könyvet írt a Szent Szív tiszteletéről, ezt azonban 14 évvel Margit halála után, 1704-ben a tiltott könyvek jegyzékére tették, s onnan csak 183 év után, 1887-ben vették le. Az Úr Jézus által kért ünnepet csak száz évvel az Úr Jézus kérése után engedték megülni egyes egyházmegyékben, és további nyolcvan év után terjesztették csak ki az egész világra. Margit boldoggáavatására csak 1864-ben került sor, tehát halála után 174 évvel, szentté pedig 1920-ban avatták, halála után 230 évvel.

Úgy látszik hasonló sorsban részesül az Úr Jézus egy másik kiválasztottja, Higginson Teréz is. Ő 1844-ben született és 1880-ban részesült kinyilatkoztatásban az Úr Jézus további kívánságát illetően. Szentséges Szíve tiszteletének teljessé tételeként most Szentséges Fejének, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyének tiszteletét kívánta, s ennek ünnepnapjául a Jézus Szíve ünnep utáni pénteket jelölte meg.

Teréz 1905-ben halt meg. Boldoggáavatási eljárását 1935-ben már megkezdték Rómában. Jelenleg azonban nem halad előre, s száz évvel az Úr Jézus kívánságának közlése után még mindig nem vezették be az Egyházba a Szentséges Fej ünnepét. Ami azonban késik, nem múlik. Jézus határozottan kijelentette Teréznek, hogy Szentséges Fejének tisztelete el fog terjedni az egész Egyházban. Ez betetőzője lesz a szent Emberségével kapcsolatos tiszteletnek, s döntő szerepe lesz Anglia visszatérésében a katolikus Egyházba.

Minden bizonnyal az Istentől elrendelt időben meg fog történni Higginson Teréz boldoggá- és szenttéavatása is. Isten terveiben néhány száz év annyi, mint nekünk néhány pillanat, s mivel Ő ismeri az emberi eljárásmód lassúságát és nehézségeit, évszázadokkal előbb kezdi meg egy-egy tervének előkészítését, hogy az később pontosan megvalósuljon az általa kitűzött időben.

A következőkben ismertetjük, miként készítette elő már kora gyermekkorától kezdve az Úr Jézus Higginson Terézt erre a fontos feladatra, milyen rendkívüli kegyelmekben részesítette őt élete folyamán, és mit jelentett ki neki Szentséges Fejének tiszteletére vonatkozólag.

Amint a Jézus Szíve tisztelet nem Szent Margittal kezdődött, hanem szentírási alapja van, s már előzőleg is gyakorolták azt az Egyházban, úgy Jézus Szentséges Fejének tisztelete is a Szentírásban gyökerezik, és Jézus arcát már a középkor óta tisztelték, Szent Gertrud és Szent Mechtild nyomán. Lisieux-i Szent Teréz karmelita neve „A Kisded Jézusról és a Szent Arcról nevezett Teréz nővér” volt. Régebben Veronika kendője révén, főleg ebben a században pedig a Turini Lepellel kapcsolatban irányult különösképpen az emberek figyelme az Úr Jézus arcvonásaira.

A Szent Arcon kívül azonban kifejezetten a Szent Fejet is tisztelték. Löweni Arnulf (†1250) szép egyházi éneke már erre vall: O Haupt voll Blut und Wunden (Ó, vérrel és sebekkel borított Fej...) Chantal Szent Franciska minden péntek este különös tisztelettel szemlélte Jézus isteni Fejének sebeit. A 19. század első felében élt Szent Péterről nevezett Mária, karmelita nővér is kapott kinyilatkoztatásokat Jézus imádandó Feje tiszteletéről. Még ismertebbek a Chambon Mária Márta vizitációs nővérnek 1866-ban adott ígéreték: „Mindazok a lelkek, akik vérrel borított és tövissel koronázott Fejemet tisztelik, és engesztelő szeretettel szemlélnek, dicsőségem koronái lesznek a mennyben.”

Higginson Teréz által az Úr Jézus felhívta figyelmünket arra, hogy Szentséges Feje az Isteni Bölcsesség székhelye. Orvosság lesz ez a tisztelet korunknak az ész imádatában eltévelyedett emberi számára. Jobban megértjük általa a Szentlélek működését az emberi lélekben, s ezáltal jobban megismerjük és megszeretjük az Atyát, a Fiút és a Szentlelket.

Mint Szentséges Szívének terjesztőivel tette, az Úr Jézus különös áldását és kegyelmeit ígérte azoknak is, akik Szentséges Fejének tiszteletét gyakorolják és elterjesztik a világon. Ez az áhítatgyakorlat már Higginson Teréz életében megkezdődött, s fokozatosan ismeretessé válik a világ minden táján. Higginson Teréz vaskos (364 oldalas) életrajzát már 1927-ben kiadták Angliában és az Egyesült Államokban, lefordították franciára is, s a francia fordítást 1971-ben újból kiadták. Kisebb füzeteket is adtak ki Teréz életéről és a Szentséges Fej tiszteletéről, mind angol, mind francia nyelven, s bizonyára egyéb nyelveken is. A következő ismertetést a nagy életrajz adataiból állítottuk össze.

* * *

Ennek a könyvnek a végén található egy tízoldalas bírálat, amelyben a hittudományban és aszketika-misztikában egyaránt járatos Wilberforce Bertram domonkos atya véleményt nyilvánít a Szent Fej tiszteletének időszerűségét és hittudományos alapját, valamint Higginson Teréz látomásainak természetfeletti voltát és a látnok életszentségét illetőleg – fenntartva természetesen a végleges döntést az illetékes egyházi hatóságoknak. Ebben bőven idézi Szent Tamást és a misztika szakértők véleményét, úgy hogy teljes egészében csak a papokat érdekelné. Azért itt csak összefoglaló részeit közöljük, amelyek mindenki számára hasznosak.

„Ami a Tiszteletet illeti, annak tárgyát bizonyos értelemben újnak mondhatjuk: a Megtestesült Isteni Ige Szent Feje. De a Szent Fejet nem csupán mint Jézus Krisztus Testének fő szervét tekintjük, hanem az Istenember teremtett Lelkének Szentélyét, vagy Lakóhelyét látjuk benne. Ez a lélek egy Személyben egyesül az Isten Fia teremtetlen Bölcsességével. Így a Tisztelet nagyon hasonlít a Szentséges Szív tiszteletéhez, amely Szív megtestesült Istenünk keblében lüktet, de nemcsak imádatunk tárgyának anyagát képezi, hanem Jézus Krisztus Szeretetének Szentélye és jelképe. Ez a szeretet abban a Lélekben lakozik, amely egy Személyben egyesült az Isten Fiával.”

„Úgy látszik, hittudományi szempontból nincs semmi ellenvetés a Szent Fejnek, mint Urunk, Jézus Krisztus lelki és értelmi képességei Szentélyének tiszteletét illetőleg...”

„Ebben a Tiszteletben, amelyről most szó van, a Személyt tiszteljük, amikor a Szent Fejet tiszteljük. Mivel a Személy isteni, a Szent Fejnek kijáró tisztelet is isteni. Mivel, mint előbb említettük, szoros hasonlat áll fenn a Szentséges Szív tiszteletével, nincs további bizonyítékokra szükség ahhoz, hogy bemutassuk a katolikus hittel való tökéletes összhangját.”

„Ami a Tisztelet alkalmasságát illeti, a következő kérdés: Megfelelő-e ez a Tisztelet? Különösen alkalmas-e? 1. Önmagában véve. 2. A mai időben.”

”1. Ha önmagában véve tekintjük a Tiszteletet, elismerjük, hogy különösen is megfelelő, mint az Örök Bölcsesség iránti Tisztelet... Szent Tamás szerint megfelelőbb volt, hogy a Fiú testesüljön meg, mint az Atya, vagy a Szentlélek, mert a Bölcsességet az Örök Fiúnak tulajdonítják. Krisztus Isten Bölcsessége. Mert amint az ember a bölcsesség és tudás iránti rendetlen vágyával vétkezett és veszett el, úgy nagyon megfelelő, hogy az állítsa helyre, akinek különösen tulajdonítják a Bölcsességet. Ebből helyesen következtethetünk arra, hogy a megváltás után az ember számára nagyon megfelelő különös tisztelettel lenni a Bölcsesség iránt, aki által a megváltásban részesült. Nos, ennek a Bölcsességnek földi lakóhelye Urunknak, Jézus Krisztusnak Szent Feje. Ezért önmagában véve nagyon megfelelő és alkalmas a tisztelet.”

„2. Nem lesz nehéz másodsorban rámutatni arra, hogy ez a tisztelet különösen megfelel a mai kornak, amelyben élünk. Annak érdekében, hogy egy tisztelet megfeleljen egy bizonyos kornak, alkalmasnak kell lennie a kor sajátos veszélyeinek legyőzésére, ellenszert kell nyújtania

az elhatalmasodott lelki betegségek meggyógyításához. Nos, a mai kor szelleme nyilvánvalóan a lelki lázadás. A modern tudományos felfedezések megrészesítették az emberi értelmet, s az hajlik arra, hogy lerázza minden béklyót és megtagadja az alárendeltséget a hit édes igájának. A pusztaság és egyszerű észimádat szelleme uralkodik ma. Ez a szellem nagyon sérti Istent és főleg Isten Bölcsességét, a Bölcsesség Forrását, mert az emberi bölcsesség ostobaságát szereteti meg és értékelteti nagyra az emberekkel, és megvetik, mert ostobaságnak tartják az Isten igazi, örök Bölcsességét. Továbbá, ez a szellem nagyon káros a lelkekre, mert a világosság helyett inkább a sötétséget szereteti meg velük.”

„A gonoszságnak e káros szelleme és annak következményei ellen irányul különösképpen a Szent Fej tisztelete. Amint ugyanis az a Szent Fejnek, mint az Isteni Bölcsesség Szentélyének imáadásában és dicséretében áll, különösen alkalmas arra, hogy engesztelésül szolgáljon az Isteni Bölcsesség minden megbántásáért a hitetlenség és az értelmi gőg bűneivel. Amint a Szent Szív tisztelete szembeszállt a janzenizmus tévedéseivel, amelyek oly pusztítólag hatottak a Szeretet szellemére, úgy a Szent Fej tisztelete szembe fog szállni az észimádat és a hitetlenség káros tévelyeivel, amelyek annyira sértik a megtestesült Isten végtelen Bölcsességét.”

„Továbbá, az Isteni Bölcsességnek és annak földi Szentélyének buzgó tisztelete, amint a legnagyobb bizalommal reméljük, le fogja vonni a hívekre a rendkívüli kegyelmet, amely sértetlenül megőrzi hitüket és ezt az »értékes ajándékot« elterjeszti sokakban azok között, akik még nem tartoznak a nyájhoz.”

„Következtethetünk tehát ebből arra, hogy ez a tisztelet teljesen megegyezik a hittudománnyal, szoros összhangban a Szent Szív tisztelettel, amelyet már oly ünnepélyesen és gyakran jóváhagytak; nagyon megfelelő önmagában véve, és végül különösen alkalmas a mai kor szükségleteinek kielégítésére.”

„3. Mit gondoljunk ezeknek a leveleknek írójáról, az ő szelleméről és látomásainak igaz voltáról?...”

„Annyit biztosan állíthatok, hogy mindaz, ami tudomásomra jutott levelei és gyóntatójának adott beszámolóí révén cselekedeteiről és lelki beállítottságáról, arra a következtetésre vezet engem, hogy nemcsak az életszentség magas fokára jutott el, hanem értelme is csodás megvilágosításban részesült Isten Világossága által.”

„Röviden megokolom mi vezetett engem erre az ítéletre, először életszentségéről beszélve, utána az érvekről, amelyekből arra következtethetünk, hogy látomásai a Szentlélek művei.”

„Annak érdekében, hogy megítéljük egy lélek életszentségét, vagy más szóval az isteni Szeretet fokát, amelyben az a lélek részesül, meg kell vizsgálnunk a négy próbakőként szolgáló erényt: az alázatosságot, türelmet, engedelmisséget és önmegtagadást.”

„Az a lélek, aki tettetné a szemlélődés nagyon magasztos ajándékait, de elmulasztaná gyakorolni ennek megfelelő tökéletességgel ezeket az erényeket, szinte biztosan önmagát áltatná.”

A következőkben az Atya megállapítja, hogy Teréz hősiességében gyakorolta az alázatosságot, türelmet, engedelmisséget és az önmegtagadást. Mivel erre életrajza bőséges bizonyítékot ad, itt ezt nem részletezzük.

„A Szent Fej tiszteletére vonatkozó látomásokat illetőleg: Van-e komoly okunk arra, hogy bizalommal fogadjuk a leveleiben leírt látomásokat?”

„Mielőtt alkalmaznám rájuk a lelki írók által előírt rendes vizsgálati módot, előre megjegyzek három dolgot:

„1. A szóban forgó személy nem olvasott könyveket a misztikával foglalkozó hittudományról, sőt még közönséges lelki könyveket sem, amelyeket a hívek forgatnak, mégis a legpontosabban és a legtalálhatóbb kifejezésekkel írja le, miként részesül egy lélek a Szentlélektől lelke központjában egy olyan látomásban, amelyben sem képzeletének, sem értelmének nincs szerepe. Lehetetlen elkerülni a benyomást, hogy személyes tapasztalatból

beszél. »Urunk – írja – amikor valami tudásban akarja részesíteni a lelket, azt annak kellős közepébe helyezi anélkül, hogy bármiféle szóval, vagy képpel fejezné ki.« Ez a leírás határozottan kedvez annak a feltételezésnek, hogy a látomás a Szentlélektől eredt, míg ha testi szemmel vagy értelmi képekben felfogott látomást írta le, a helyzet inkább kétes lenne, és saját képzeletét összetéveszthetné Isten kegyelmének működésével.»

„2. A hittudományos mód, amellyel ez az egyszerű és tanulatlan egyén kifejti a Szentháromság tanát és a Megtestesülést, és beszél a Szent Fej tiszteletéről, határozottan felső megvilágításra vall.»

„3. A tény, hogy ez a személy tanulatlan, nem olvasott könyveket és mindig elvonultan élt, valószínűtlenné teszi, hogy ő találta volna ki ezt a tiszteletet, amely oly csodálatosan megfelel a mai kornak.»

A következőkben az Atya alkalmazza a látomások eredetének megvizsgálására ajánlott szabályokat azok tartalmát, a látomásban részesülő egyén magatartását és lelkiéletét, valamint a látomások hatásait illetőleg, s azokból is arra következtet, hogy a látomások Istentől eredtek.

Ezt a bírálatot Wilberforce atya 1882-ben írta. Azóta a Szent Fej tisztelete még időszerűbbé vált, s Teréz életének további 23 esztendeje újabb tanúságát adta annak, hogy a tökéletesség magas fokára jutott el. Erről életrajza bőségesen tanúskodik.

Kővári Károly, S.J.

Isten Szolgálója, Higginson Teréz

Higginson Teréz életrajzi adatai:

Született: Holywell, Anglia, 1844. május 27.

Meghalt: Chudleigh (Ugbrooke), Anglia, 1905. február 15.

Boldogáavatási eljárásának megkezdése: Róma, 1935. jún. 26.

Gyermekkor

Teréz édesapja, Higginson Róbert 1816-ban született az angliai Prestonban, és a jezsuiták középiskolájában tanult Stonyhurstben. Anyja, Bowness Mária protestáns családból származott, de egy római zarándoklata alkalmából megismerkedett a katolikus hittel, és hamarosan át is tért. Teréz szülei 1841-ben kötöttek házasságot, s Teréz harmadik gyermekükként született meg 1844. május 27-én egy zarándoklat alkalmával, a híres Holywell kegyhelyen.

Vallásos édesanyja korán megtanította a kis Terézt arra, hogy mindig tudatosítsa Isten jelenlétét. Teréz még halálos ágyán is visszaemlékezett erre és kijelentette, hogy ez a gyakorlat egész életén keresztül sok vigasztalást hozott számára. „Csak ki kellett nyújtanom kezemet, hogy megfogjam az Övét” – mondta.

Teréz első emlékei közé tartozik egy pap kijelentése, amelyről a pap nem is sejtette, hogy a gyermek meghallotta. Azt mondta Terézről, hogy ez a gyermek vagy nagy szentté, vagy nagy bűnössé fog válni, és sok lelket fog Istenhez vezetni, vagy tőle eltávolítani. Teréz ezt sose felejtette el, bár akkor még nem értette meg jelentését. Kérte azonban a kis Jézust, hogy segítse őt minél hasonlóbba válni Hozzá, és sose engedje meg, hogy olyasmit tegyen, amivel megszomorítaná szüleit, akiket annyira szeretett.

Már kiskorában megmutatkozott Teréz erős akarata. Amit jónak látott, azt minden akadály legyőzésével, Isten segítségével, mindig elérte.

Négyéves lehetett, amikor hallott arról, hogy a Szűzanya hasonló korban felajánlotta magát Istennek. Erre ő a Szűzanya egy képe előtt kijelentette az Úr Jézusnak, hogy ő is szeretné azt mondani neki, amit a Szűzanya mondott, és megtenni mindazt, amit ő megígért. Rábízta magát a Szűzanyára, hogy ő egyesítse Teréz felajánlását sajátjával és úgy ajánlja fel Istennek. Ekkor úgy tűnt fel neki, hogy látja és ismeri a Szentháromság nagy titkát, és azt, hogy Mária miként volt a Szentháromság temploma. Földre borulva imádkozott, és látta, miként képmása a lélek Istennek. Úgy tűnt neki, hogy Isten titokzatos módon lelkében van, ismeri Őt, szereti, és átadja magát Neki. Noha nem értette meg fogadalmának jelentését, mégis naponta megújította. Amikor idősebb lett, és a szentségek felvételére készült, mindjobban érezte elkötelezettségét Isten szeretetére és az iránta való hűségére.

Ugyancsak ebben a korban követte el az első bűnt, amely lelkiatyja szerint életének egyetlen bűne volt, amire feloldozást kaphatott, amikor későbbi gyónásaiban ezt ismételtén meggyónta. Ez a bűn apró gyermekes engedetlenség volt. Egyszer anyja hívta. Ő tettette, mintha nem hallotta volna anyját, s közben várta, hogy az újra hívni fogja. Anyja azonban nem hívta ismét, s ő sem kérdezte meg, mit kívánt tőle. Bocsánatot sem kért engedetlenségéért. Azonnal nagy lelkiismeretfurdalást érzett azonban azért, hogy megbántotta anyját, aki pedig annyira szeretete őt. Épp akkor vendégségben volt náluk egy pap. A kis Teréz odament hozzá, s titokban meggyónta neki bűnét. Noha nem kapott tőle feloldozást, ő mégis nagyon boldognak érezte magát. Most bevallotta szüleinek engedetlenségét, és megígérte nekik, hogy többé sose lesz ilyen rossz. A meghatottságtól mindenki könnyezett, de a kis Teréz számára ezek az öröm könnyei voltak.

Ma, amikor sokan el akarják halasztani a kisgyermek első gyónását, felfoghatják ebből az esetből, hogy mily érzékeny lehet már egy négyéves kisgyermek lelkiismerete is, s mily lelki örömet okozhat neki, ha meggyónhatja apró bűneit, s érezheti, hogy Isten is és az emberek is megbocsátottak neki. Teréz így folytatja beszámolóját erről az első, s egyetlen bűnéről: „Most áldalak Téged ezért a botlásomért, mert az megmutatta, mennyire igazán szeretsz engem, mert megengedted, hogy oly korán elvégezzem első gyónásomat.”

A kis Teréz úgy érezte, hogy bűnével ő okozta az Úr Jézus minden szenvedését, s azért mindennap igyekezett valami engesztelést nyújtani érte. Bevágta ujját, lefórázta, vagy megégette magát, mintha ez véletlenül történt volna, s kis szenvedéseit egyesítette az Úr Jézus gyötrelmeivel. Máskor az ajtóba tette az ujját, amikor becsukták, hogy becsípjék, vagy mások lába alá került, hogy rátapossanak, vagy összekócolta hajját, hogy fájdalmat érezzen, amikor megfésülük.

Úgy érezte, mindez tetszik Jézusnak, akit annyira szeretett. A Szűzanya többször megjelent neki a kis Jézussal, akit Teréz nagy örömmel szemlélt. Kis önmegtagadásait senkinek sem említette. Négyéves korától kezdve egészen haláláig vágyakozott a szenvedés után, s ez a vágya mindinkább erősödött. Így akarta segíteni Jézust a lelkek megmentésében.

Biztosra vette, hogy Jézusnak tetszenek ezek a kis önmegtagadások, mert sokszor segítette őt abban, hogy azok titokban maradjanak. Egyik kedvenc önmegtagadása volt, hogy magára vállalta mások hibáját s az értük járó büntetést. Később belátta, hogy ez helytelen, s lelkiismeretfurdalást érzett, hogy így megbántotta Jézust.

Gyermekkori játékaiban gyakran megjelenítette a gyermek Jézus életét, vagy a szentekét és vértanúkat. A missziók évkönyvéből kis történeteket olvastak fel szülei, s ez felkeltette benne a buzgóságot, hogy a pogány gyermekeket segítse. Zsebpénzén kínai gyermekeket „vásárolt”, a Szent Gyermekség Társulatának tagjaként. Gyakran imádkozta a következő kis imát, amit megtanított a nála fiatalabb testvéreinek is: „isteni gyermek Jézus, ments meg minket és minden szegény gyermeket, főleg a pogány szülőkét. Szűz Mária, Szent József könyörögjetek értünk és értük.”

Ötéves volt Teréz, amikor kisöccse meghalt. Nagy hatást tett rá, ahogyan az egész család gyászolta. Valaki megjegyezte: Mit érezhet egy lélek, amikor el van választva Istentől, ha már mi oly fájdalmat érzünk egy szeretett személy halála miatt. Ezután imádkozni szokott az Úr Jézushoz a kegyelemért, hogy soha egy pillanatra se küldje el Magától.

Amikor legidősebb nővére első gyónását végezte, Teréz megújította eddigi jó feltételeit és megígérte Jézusnak, hogy mindinkább az Övé lesz, s ezért sose fogja elárulni, mit szeretne, hanem mindenben megtagadja magát, s így fogja kimutatni szeretetét. Nagyon hálás volt, amikor titokban szenvedhetett, úgy hogy arról Jézuson kívül senki sem tudott.

Az apácák iskolájában

A püspök tanácsára szülei Terézt két nővérel együtt elküldték Nottinghamba, az Irgalmas Nővérek iskolájába. Teréz ekkor tízéves volt. Tizenegy évet töltött ebben az iskolában, s itt járult először szentgyónáshoz és szentáldozáshoz. Itt vett részt először a keresztúti ájtatosságon, mindjárt megérkezésük napján.

Teréz tovább folytatta önmegtagadásait, titokban, de oly szigorral, hogy egészsége egész életére megsínylette. Nagyon eleven volt, vidáman játszott a többiekkel s társai hamarosan megszerették és vezetőjüknek tekintették.

A kolostorban szokás volt, hogy az úrnapi körmenethez feldíszítették annak az útját ágakkal, virágokkal. Teréz felmászott egy fára, hogy segítse a nővéreket az ágak letörésében. Leesett a fáról, és súlyosan megsérült, de ő önmegtagadásból ezt igyekezett eltitkolni egészen addig, míg végül annyira elgyengült, hogy nem tudta elhagyni az ágyat. Súlyos gyulladást kapott, s majdnem két hónapig betegeskedett, javulás nélkül, mire az orvos azt ajánlotta, hogy

egy ideig térjen haza. Körülbelül egy évig maradt otthon, de azóta egészsége sose állt teljesen helyre. Hozzájárulhatott ehhez egy másik sérülése is, amelyet néhány héttel az iskolába menet előtt kapott, amikor vezeklési vágyból szándékosan beleesett otthon egy gödörbe, és súlyos zúzódásokat szenvedett. Szülei azt hitték, véletlenül esett bele. Ő azonban a keresztre feszített Jézus szenvedéseit akarta így megosztani.

Amikor visszatért az iskolába, az orvos előírta neki, hogy sok időt töltsön a szabadban. Ezért nem tudott részt venni az órákon, hanem helyettük sok időt töltött a kertben egy szentéletű nővérrel, akinek levágták egyik lábát, s emiatt szintén előírták a friss levegőt. Ez a nővér készítette elő Terézt az első gyónásra. Nagy szeretettel beszélt neki az Úr Jézus szenvedéséről, s arról, hogy mennyire szereti a kis gyermekeket s mily szívesen megbocsát nekik. Teréz nagyon felbuzdult, s elhatározta, hogy még jobban igyekszik szolgálni és szeretni Jézust. Ebben az időben kezdett naponta elmélkedni, meghatározott időben. Nagyon látta apró hibáit, s bántotta, hogy minden törekvése ellenére sem sikerül egyetlen dolgot sem tökéletesen elvégeznie. Jóllehet tudta, hogy súlyos bünt nem követett el, mégis Isten leghálátlanabb gyermekének tartotta magát.

Első áldozására való készülletül pedig elhatározta, hogy éjjelente fél órára felkel, és a rózsafüzér fájdalmas titkairól elmélkedik. Ezt nagyon nehéznek találta, s gyakran kísértése volt, hogy elhagyja, vagy megrövidítse, ő azonban kitartott a lelki szárazság idején is, és inkább meghosszabbította kissé az éjjeli elmélkedések idejét.

Egyszer szentségimádás alatt nagy lelki szárazságot érzett, s képtelen volt imádkozni, vagy felindítani a szeretetet, ennek ellenére mozdulatlanul térdelt, az Úrra szegezve tekintetét. A főnöknő észrevette ezt, s utána megkérdezte őt, mit mondott neki az Úr Jézus. Ő bevallotta, hogy semmit, sőt még imádkozni sem tudott, de megígérte az Úr Jézusnak, hogy nem veszi le róla tekintetét, s csak szavát akarta megtartani. A főnöknő megvigasztalta, hogy ezzel bizonyára jobban imádkozott, mint bárki más.

Az első áldozásra való készülletül titokban újabb önmegtagadásokat talált ki. Az ágy alatt aludt reggel ötig, s mikor hallotta a nővéreket felébresztő csengetést, akkor feküdt csak bele ágyába. Még ez sem volt elég neki. Egy kis zsákba régi kötőtűket, rajzszögeket s hasonlókat tett, s azon feküdt az ágy alatt. Egyszer parazsat tett mellére, s ruhája lángra kapott, épp amikor az egyik nővér belépett. Teréz keresztvetésére a láng ugyan azonnal kialudt, de a nővér alaposan megszigidta és megtiltotta, hogy még egyszer ilyent tegyen. Teréz kérésére azonban a nővér titokban tartotta ezt mások előtt.

Egy pap meglátogatta az iskolát, s megkérdezte a növendékektől nevüket. Teréznek azt mondta: „igyekezz te is egy Teréz lenni!” Teréz elgondolkozott ezen, s sajnálta, hogy ilyen rendkívüli szent nevét kapta. Utána azonban kérte az Úr Jézust, hogy ne csak Szent Teréz szeretetével szerethesse őt, hanem a Szentlélek és a Szűzanya szeretetével is.

Fiatal korára való tekintettel többször elhalasztották első áldozásának időpontját. Ő nagyon vágyott az áldozásra, és Szent Simeonhoz kezdett imádkozni, járjon közbe érte. Ő meg fogja érteni vágyakozását, hiszen ő is annyira vágyódott Jézus és Mária után. Ennek az imájának tulajdonította a püspök döntését, hogy 1857. április 12-én első áldozáshoz járulhatott. Így emlékezett vissza várakozására: „Ó, Istenem, alig tudom, miként éltem át azokat a napokat. Az a hét úgy tűnt fel nekem, hogy sose ér véget. Jóllehet méltatlan voltam – bár tudom, hogy Ő megőrizött engem a súlyos büntől –, úgy tűnt nekem, hogy mindenről megfeledkeztem Rajta kívül. Sok nyomorúságom ellenére ismét és ismét magamhoz fogadtam Őt lélekben, és imádtam és vendégül láttam az egész mennyei udvarral együtt. Nem éreztem mást, csak az Ő szeretetét, és nem láttam mást, csak az Ő szépségét és jóságát. Megengedte azt is, hogy szenvedjek, mert emlékszem rá, nagyon beteg voltam, és az orvos azt mondta, alacsony lázam van. De mivel annyira fel akartam kelni, azt mondta, többet ártana nekem, ha meggátolna ebben. Jó katolikus volt, és talán ő is érezte ugyanazt a vágyat. A jó nővérek megengedték, hogy Áldozócsütörtökön én legyek legközelebb kedves Urunkhoz, jóllehet a tisztelendő Anya

nem engedte, hogy sokáig térdeljek, vagy ott maradjak, pedig mondtam neki, hogy az nem fáraszt engem.

Biztos vagyok benne, Ön azt gondolja, jól imádkoztam és sok jó elhatározást tettem, de Atyám, mily kirívó nyomorúságom, amit akkor éreztem. Sem akkor, sem első áldozásom után nem imádkoztam értük, pedig a tisztelendő Anya és minden nővér kért, hogy imádkozzam értük. Nem hiszem, hogy valamit is kértem volna. Szívem annyira telinek látszott, hogy amennyire emlékszem, csak ezt tudtam mondani: »Jézus, szerelmem; Jézusom, egészen a tied vagyok, amint Te egészen enyém vagy. Tedd velem most és mindig, amit akarsz.« Oly sok mondanivalóm és kérnivalóm volt és egy szóval sem szóltam többet, de úgy éreztem, Ő tud mindent, mindazt, amit mások számára akartam kérni, és mindazokat a kegyelmeket, amelyekre nekem volt szükségem. Mily sokat tett értem, és mennyire megadta másoknak, amit általam akartak kérni!

Most tudom, hogy ismerte minden vágyamat, és tudta, mit akartam mondani. Tudta, mennyire lelkem mélyéből neki akartam szentelni egész lényemet, hogy az Övé, egyedül csak az Övé legyek gondolatban, szóban és cselekedetben, most és mindörökké. Jóllehet képtelen voltam szavakban megújítani fogadalmaimat, mégis attól a naptól kezdve éreztem, hogy valóban az Övé vagyok, és nincs bennem semmi, ami az enyém, bűneimen és gonoszságomon kívül.”

A szentek alázatosságára jellemzők Teréz szavai, amelyekkel folytatja elsőáldozási élményének leírását:

„Éreztem, hogy minden jó elhatározásomat, amelyet tenni akartam, mintegy megpecsételte Drágalátos Vérével. Igyekeztem uralkodni akaratomon és kiüresíteni magamat, hogy az önmegtágadás életét éljem. Kedves Atyám, Ön nem képes megérteni, mily harcot kellett harcolnom, mert annyira magamat kerestem, oly telve voltam önszeretettel! Mily gyakran elcsüggedtem, és kísértést éreztem arra, hogy felhagyjak a küzdelemmel. Én ugyanis visszariadtam azoktól a dolgoktól gyávaságom miatt, amelyeket mások nagyra becsültek, és örömmel megtettek volna, ha alkalmuk lett volna rá. Mily gyakran felhagytam volna ezekkel, ha Neki adott szavam nem kötött volna! De hálát adtam neki gyengeségemért is, mert éreztem, hogy amiatt belekapaszkodom, míg egyébként, ha másokhoz hasonlóan nagylelkű és erős lettem volna, ha nemes lélekkel feláldoztam volna magamat, akkor többet tehettem volna ugyan érte, de így mindig Őt kellett kérnem, hogy tegye meg helyettem. Ezáltal érezte velem, hogy mindig közelemben van, és megtanított arra, hogy semmi jóra sem vagyok képes. Gyengeségem a legnagyobb ajándékom, mert megtanított arra, hogy megismerjem Őt és magamat, hogy lássam ürességemet. Ezért tette meg, amit tett, mert mint mondta: »Mivel üres vagy...«”

Amikor elérkezett bérnalkozásának ideje, nem tudta, milyen bérnevet válasszon. A püspök döntött helyette, és az Ágnes nevet adta neki. Jézus megmagyarázta neki e név jelentését: „Ő megértette velem, hogy Ágnes bárányt jelent, és miként adja a kis bárány gyapját, hogy ruházatul szolgáljon urának, miként adja életét és ontja véré, hogy étele legyen urának; miként szereti és követi urát, és mennyire szereti pásztora. Megköszöntem neki, és éreztem, hogy jobban szeretem azért, mivel megengedte, hogy bárányának nevezzenek. És egy más alkalommal kedves Urunk megmutatta nekem, hogy mint kis bárányát áldozatul akar bemutatni engem. Azt hiszem ezután kezdtem szenvedni érte. Úgy gondolom ez 1859 vagy 1860 körül történt.”

Az iskolában is többször magára vállalta mások büntetését. Egyszer a nővér az egész osztályt meg akarta büntetni, mert a tettes nem jelentkezett. Erre ő felállt, hogy ő volt a tettes, de azonnal elájult. Mire eszméletre tért, jelentkezett a valódi tettes.

Egy másik alkalommal a mellette ülő leány nem készült el egy ruha varrásával. Az osztály éppen kirándulásra készült, amit Teréz nagyon szeretett. Mégis elhatározta, hogy kicseréli saját munkáját szomszédjájéval, s lemond a kirándulásról, hogy időre befejezze annak munkáját is.

Szomszédja nagyon örült ennek, de csodálkozva kérdezte: „Hogyan teheted meg ezt értem, mikor én mindig oly szeretetlen vagyok irántad?” Teréz megjegyzi visszaemlékezéseiben: „Valójában nem volt szeretetlen, hanem én tettem gyakran olyasmit, ami ingerelte őt.” Egy másik nővér, aki nem tudta, mi történt, alaposan megszidta Terézt, amikor látta, hogy nem készült el a varrással, és büntetésből egy héten át eltiltotta őt a sétától és játéktól, amit pedig Teréz nagyon szeretett. Teréz a kis Jézust tartó Szűzanya szobrára tekintve, magában ezt mondta: „Egyesítek minden öltést azzal, amit te végeztél, amikor a varratlan köntöst készítetted, és felajánlom a kis csalódást engesztelésül a szeretetlenségekért, amelyeket ennek az iskolának növendékei elkövetnek és főleg az én önszeretetémet.” Majd így folytatja emlékezéseit: „Kedves Urunkra néztem, és oly gyönyörű érzet töltött el, amit első áldozásom óta sose éreztem. Jóllehet külsőleg semmit sem láttam, vagy éreztem, mégis az volt az érzésem, hogy Jézus valóban és igazán mellettem áll, mint Isten és ember, azaz szent emberségében, és figyeli minden öltésemet és kutatja lelkem mélyét. Ez volt az első alkalom az effajta látomás tapasztalására, amiben ezután gyakran volt részem, jóllehet sose sikerült szavakban kifejeznem magamat, mert láttam látás nélkül és hallottam hallás nélkül. De teljesen biztos voltam benne, hogy Ő ott volt, és lélekben leborultam szent lába előtt, hogy imádjam Őt. Érezte velem, hogy mivel én azt választottam, hogy otthon maradok, és Érte elvégzem ezt a kis szeretetteljes cselekedetet, Ő itt marad társaságomban. Mert valóban Érte tettem és Ő bőségesen megfizetett e csekélységért...”

Furcsának tűnhet Önnek, kedves Atyám, hogy én azt mondom vagy gondolom, hogy kedves Urunk valóban oly módon volt mellettem, amint leírtam; főleg mivel az Egyház tanítása szerint ilyen módon csak az égben és az Oltáriszentségben van jelen kedves Urunk. Mégis én éreztem valódi testi jelenlétét, hogy velem volt, velem jött, amerre mentem, és szent emberi szemével figyelt mindent, amit tettem. Nem lelkemben való jelenlétével, hanem mellettem állva, és minden szavamra figyelve, számba véve egész lényem minden megnyilvánulását. Nem tudom, említettem előbb, de ez nagyon gyakran megtörtént velem, jóllehet nem láthattam, vagy hallhattam, mégis biztosabb voltam benne, mintha valóban láttam, vagy hallottam volna.”

1859-ben, vagy 60-ban megint nagyon megbetegedett, s az orvosok már lemondtak életéről. Közel kilenc hónapon át tartott betegsége. Széplőtelen Fogantatás ünnepének nyolcada alatt többen misét mondtak érte, és a nyolcad napján javulni kezdett állapota. Ismét ünnepélyesen felajánlotta magát az Úr Jézusnak és a Szűzanyának, megígérve, hogy értük fog élni és halni, s kérve, engedjék dolgozni és szenvedni a lelkek üdvéért.

A tanítónő

Teréz huszonegy éves volt, amikor 1865-ben végleg elhagyta az iskolát és hazatért. Teréz mindig nagyon félt a gazdagság veszélyeitől, és azért sokat imádkozott, hogy családjuk szegény lehessen. Egy napon apja halálsápadtan tért haza, s egy ideig szólni sem tudott. Mikor kissé megerősödött, bejelentette családjának, hogy anyagilag teljesen tönkrement. Valami gyapot ügyletbe keveredett, s az amerikai háború miatt csődbe jutott. Egy ideig még állást sem talált. Liverpoolba költöztek, s ugyancsak érezték a szegénység megpróbáltatásait. Teréz most fogta föl, mennyire meghallgatta Isten az imáját.

Teréz jó varrónő volt, s igyekezett munkát találni, hogy ezzel is segítse a családot. Sok helyen visszautasították, de végül egy apácázárda kiségitette őket. Idővel apja is talált munkát, s a család helyzete javulni kezdett.

1871-ben rettenetes himlő és kolera járvány tört ki, és gyorsan terjedt Liverpoolban és környékén. Különösen sokat szenvedett Bootle népe, ahol a tanítók hiányában be kellett csukni az iskolákat. A plébános, Powell Ede az apácákhoz fordult tanítónőért. Ők nem tudtak képzett tanítónőt adni neki, de ajánlották Terézt, aki jól tudott bánni a gyerekekkel.

Teréz nem félt a járványtól. Örömmel felajánlotta szolgálatait. A gyermekek hamar megszerették, és egy évig maradt Bootle-ban. A plébános felismerte Teréz erényeit, és megengedte neki, hogy naponta áldozzék, ami abban az időben még nagyon szokatlan volt.

Amikor Teréz vasárnap hittant tanított a gyerekeknek, a padok hamarosan megteltek a felnőttekkel is, akik elragadtatva figyeltek az oktatásra. Powell atya biztosította Terézt arról, hogy a tanítás a hivatása, s érdeklődött a nővéreknél, mikor tehetné le a tanítónői vizsgát. Azok azt felelték, hogy legalább egy évet kell tanulnia előtte. Amikor azonban Powell atya hallotta, hogy a következő héten lesz egy vizsga, rávette Terézt, hogy próbálkozzon meg vele. Ő engedelmeskedett és sikeresen átment a vizsgán.

Teréz szülei azonban ellenezték a tanítást, mert nem tartották elég erősnek ehhez Teréz egészségét. Ő maga is bizonytalan volt még hivatását illetően. Elment egy passzionista atyához, Spencer Ignáchoz, tanácsot kérni. Ő már gyermekkor óta ismerte. Alighogy belépett, az atya felkiáltott: „Hála Istennek, gyermekem, hogy eljöttél hozzám.” Buzdította őt, hogy csak folytassa a tanítást, s megnyugtatta, hogy nincs hivatása az apáca életre, jöllehet később egy kolostorban fog élni. Biztosította arról, hogy Istennek különös tervei vannak vele. Buzdította, hogy legyen nagyon hűséges és nyílt gyóntatójához, mert ha elkárhozna, rettenetes lenne büntetése. Óvta attól, hogy barátokra igyekezzen szert tenni, s megígérte neki, hogy amikor barátnőre lesz szüksége, Isten majd küld neki egyet.

Teréz megnyugodott. Úgy érezte, hogy a mindenható Isten hívja őt, hogy megtanítsa a kis gyermekeket az Ő ismeretére és szeretetére. Buzgón folytatta a tanítást egy falusi iskolában, Orrellben, ahol az állami ellenőr meg volt vele elégedve, s megadta neki a tanítónői oklevelet. A következő évben már jelentősebb helyre került Wiganban. Ott maradt három évig, látszólag a tanítónő eseménytelen életét élve, valójában azonban nagyon jelentős lelki élményekben részesült ezen a helyen.

Ebből a korszakból származik az első leírás, amit mások adtak róla. Körülbelül 157 cm magas volt (5' 2") arca keskeny és ráncos, jöllehet még csak huszonnyolcadik évében járt. Gyorsan, elevenen mozgott. Ruhája gyakran furcsa volt, sose törődött azzal, hogy illenek-e rá a ruhadarabok. Pénzét inkább könyvekre és mások megsegítésére költötte, s valószínűleg nővéreinek régi ruháit hordta. Mindig jókedvűen tréfálkozott, s növendékei nagyon szerették. Látszott rajta, hogy állandóan Isten jelenlétében él. A társalgásba mindig belevegyített valami vallásos gondolatot anélkül, hogy ezzel untatott volna valakit, vagy túlzottan vallásosnak látszott volna.

Naponta járt misére, de néha oly gyenge volt, hogy szinte vinni kellett őt az áldoztató rácshoz. Áldozás után azonban azonnal visszatért ereje, s segítség nélkül tudott visszamenni helyére. A nap további részében úgy tudta végezni munkáját, mint aki teljesen egészséges. Észrevették, hogy szigorúan böjtöl. Néha mintha napokig csak az áldozásból élt volna.

Itt találkozott életének első barátnőjével, 1873 végén, Ryland Zsuzsannával, aki később apáca lett. Terézt már előre figyelmeztette az ördög, hogy ezentúl titkait többé nem tudja mások elől elrejtetni, mert az új tanítónő hamarosan kitalálja azokat. Másfél éven keresztül állandóan együtt éltek és Ryland kisasszony még a vakációban is elkísérte Terézt szüleinek otthonába. Nemcsak egy szobában laktak, hanem még egy ágyban is aludtak a kis tanítólakban. Abban az időben nagyon kevés fizetést kaptak a katolikus tanítónők. Teréz számára nagy áldás volt ez a bensőséges, hűséges, hallgatag és főleg nem kíváncsiskodó barátnő, mert 1874 életének egyik legjelentősebb esztendeje volt. Jöllehet Teréz nem beszélt lelkiéletének titkairól barátnőjének, az ilyen bensőséges együttélésben az sok mindent megfigyelhetett s levonhatta belőlük a következtetéseket.

Későbbi visszaemlékezéseiben Ryland kisasszony beszámolt arról, hogy Teréz ebben az időben sok kegyelmet kapott Istentől. Nemcsak az ördög látogatta meg, hanem az Úr Jézus, a Szűzanya és a szentek is. 1874 nagyböjtjében Teréz részletesen követhette a szenvedő Jézust, a

tövissel koronázást, és részesült a szent sebhelyekben (stigmákban) is, sok egyéb kegyelmen kívül.

Már két hét múlva tapasztalta Ryland kisasszony, hogy Terézzel rendkívüli dolgok történnek. Egy este lefekvés után az ágy mellett, eszméletlenül fekvé találta Terézt. Valakinek segítségével felemelte, s az ágyba tette, de mikor Teréz még egy óra tájban sem tért magához, Zsuzsanna elment a paphoz, Wells atyához. Az egyáltalán nem lepődött meg. Amint egy kis Lourdes-i vizet adott Teréznek, az magához tért. Utálta elküldte Terézt orvoshoz, az azonban semmi magyarázatot nem talált gyengeségére. Zsuzsanna hamarosan felfedezte, hogy itt természetfeletti jelenségről, elragadtatásról van szó, ami ebben az időben elég gyakorivá vált.

Elragadtatás közben Teréz vagy mélységes szomorúságot, vagy túlárado örömet érzett. Egyszer barátnője hallotta felkiáltását: „A szomorúságot el tudom viselni, de nem ezt az örömet.” A pap szavára mindig azonnal magához tért az elragadtatásból.

Egyszer barátnője észrevette, hogy Teréz beszél valakihez, akit ő nem látott. Utána Teréz megkérdezte őt: „Nemde gyönyörű?” „Ki?” – kérdezte az. „A Szűzanyánk. Nem láttad őt, kedvesem?” Amikor az megmondta, hogy nem látta, Teréz nyugodtan csak ennyit válaszolt: „Azt mondta nekem, hogy jobban szeretem Jézust, mint azt ki tudnám fejezni.”

Egy másik alkalommal nagyon beteg volt. Hirtelen felült az ágyban, s kijelentette: „A Szűzanya azt mondja, meggyógyultam, és csütörtök reggel áldozni fogok.” Ez kedd este volt. Másnap délután valóban felkelt, teljesen egészségesen.

Zsuzsanna jelen volt akkor is, amikor Szent József, s egy más alkalommal, amikor Szent Péter jelent meg Teréznek.

Nagy csodák sohasem történtek Terézzel kapcsolatban, de ebből az időből feljegyeztek róla néhány „kisebb csodát”, mint pl. egy beteg gyermek meggyógyítását, mosószappan „előteremtését”, tüzelőfa szerzést imával, elveszett kulcs visszahozását „szellemkéz” által, keresztvetéssel tűz támasztását a kihűlt hamuból. Egyszer őrangyala vitt fel helyette a lépcsőn egy nehéz ételes tálcát. Mások gondolataiba is beelátott. Egyszer két öreg pap ment őt meglátogatni, biztonság okáért azonban jónak látták, ha előbb meggyónak egymásnak.

Ugyanakkor azonban Teréz továbbra is gondosan őrködött érzékei felett, s nem hagyott fel az önmegtagadás és önuralom gyakorlásával. „Az apró szalmaszálról lehet látni, merről fúj a szél” – szokta mondogatni, jelezve ezzel, hogy jelentéktelennek látszó cselekedeteink árulják el magatartásunkat Isten iránt. Ha valaki felhívta figyelmét a gyönyörű napnyugtára, egy pillantást vetett csak arrafelé. Az ajtónál udvariasan előre engedte fiatalabb tanítónőársait. Egyszer a papról beszéltek társai, mire ő hirtelenül elhagyta a szobát. Barátnője utána ment, s Terézt az iskola udvarában találta, amint szájára szorította tenyerét. Mikor barátnője megkérdezte tőle, mi a baj, Teréz ezt válaszolta: „Attól félttem, hogy visszavágok.”

Azt szokták mondani tréfásan, hogy vértanúság egy szenttel együtt lakni. Teréz esetében ez biztosan nem állt. Nagyon szerették társaságát, mert kedves és figyelmes volt mások iránt. Eleven, minden iránt érdeklődő a társalgásban. Természeténél fogva gyors és tevékeny volt. A gyerekek is nagyon szerették, szívesen eljátszott velük. Egyszer például „vonatot” játszottak, és a tanteremben körbemenve ő utánózta a mozdony puffogását. Máskor tánra perdült a gyermekek előtt. De azt is hamar felfedezték a gyerekek, hogy noha minden kis nehézségeikkel felkereshetik, s elbeszélgethetnek vele, a lelkükbe lát, s azonnal felfedezi, ha hazudnak előtte.

Lelki tisztulás

A tökéletességre törekvők életében rendszeres jelenségek a lelki tisztulás időszakai, amelyekkel Isten a tökéletesség egy felsőbb fokára készíti elő a lelket. Teréz „lelki eljegyzésére”, amellyel egy ilyen fokot jelölnek meg, 1874 Jézus Szíve ünnepén került sor. Az azt megelőző hónapokban sok megpróbáltatás és lelki szenvedés jelezte a lelki tisztulás

időszakát. Jézus szenvedését is teljesebben átélhette, mint eddig, s az ördög támadásainak is jobban ki volt téve.

Az Ars-i plébános esetében olvasunk hasonló ördögi támadásokról, mint amelyeket Teréz átélt. Az ördög gúnyolta, kísértette, bántalmazta őt. Ezeket az ördögi támadásokat gyakran lakótársai is hallották, Teréz azonban megnyugtatta őket, hogy ez „csak az ördög”, s nem kell félni tőle, nem árthat nekik. Teréz vonzó egyéniségére vall, hogy lakótársai kitarítottak mellette ezekben az időszakokban is. Lelkivezetői parancsára Teréz beszámolt lelkiéletének erről az időszakáról.

Alighogy Teréz megérkezett Wiganba, elkezdődtek az ördögi támadások. Amikor éjfélkor felkelt, hogy elmélkedjen, az ördög verni kezdte őt, undorító módon arcába köpött, s összeköpködte ruháját is, kiállhatatlan bűzt keltve, ami Terézt szinte beteggá tette. Amikor beszámolt erről plébánosának, az először élénk képzeletének tulajdonította mindezt, később azonban kikérte egy teológiai tanár tanácsát. Egyelőre azzal próbálta elejét venni az ördögi támadásoknak, hogy megtiltotta Teréznek az éjjeli elmélkedést. Teréz erre szándékosan nem is kelt fel éjjel, de néha azt tapasztalta, hogy önkéntelenül is felkelt. Ilyenkor azonnal ott termett az ördög, félelmetesen ordítva, sikítva, hahotázva, s gúnyolni kezdte őt: „Nagyon engedelmes leányzó, mily erős ígéreted, amit az ég Királyának tettél!”

Máskor az ördög az ajtó előtt síró gyermek hangját utánozta, vagy kidobta Terézt az ágyból. Dobálni kezdte őt a szobában lévő tárgyakkal. Vagy rettenetes zajt csapott. Többször Teréz erős füst szagra ébredt, mintha a ház égne, s kénes füst töltené be. Volt, amikor úgy látta, lángokban áll a szoba, s hallotta a lángok sercegését is. Az ördög összetörte a szenteltvízes üveget, s így ezzel sem tudott védekezni ellene.

Plébánosa erre megparancsolta Teréznek, hogy kérje az Úrtól ezeknek a megpróbáltatásoknak másfajta kísértésekre való átváltoztatását.

A kezdetben ezek az ördögi támadások titokban maradtak mások előtt, hamarosan azonban tudomást szereztek róluk. Az ördög tudta, hogy Teréz szeretné, ha mások nem vennék ezeket észre, s azért gyakran fenyegette Terézt, hogy mások is látni s hallani fogják, amit vele tesz. Teréz azonban nem figyelt rá, hanem arra gondolt, hogy Isten megengedése nélkül az ördög semmit sem tehet, s azért így imádkozott: „Te tudod legjobban, Uram, mi jó számomra. Tied vagyok, tegyél velem, amint neked tetszik.”

Hamarosan a másik két fiatal tanítónő is hallotta és látta az ördögi támadásokat. De a plébános is megnyugtatta őket, hogy az ördög nem árthat nekik. Terézt az ördög minden erény ellen kísértette, s neki úgy tűnt, hogy Isten és a Szűzanya teljesen magára hagyta. Amikor azonban ezeket a kísértéseit elmondta a plébánosnak, az megnyugtatta őt, hogy csak menjen nyugodtan áldozni.

Teréz mindig sajátos hivatásának tartotta, hogy engeszteljen a bűnösökért. Gyakran kérte Istentől, hogy magára vállalhassa az általuk megérdemelt büntetéseket, és így biztosíthassa üdvösségüket. Úgy látszik, ez feldühítette az ördögöt, mert ilyenkor kettőzött erővel támadt rá.

Teréz ebben az időben elhatározta, hogy még jobban megtagadja érzékeit, s ahelyett, hogy kielégítené azok kívánságait, inkább azt választja, ami érzékeinek kellemetlen és fájdalmas. Ennek tulajdonítja, hogy az ördög oly förtelmes bűzt árasztó köpésekkel és szennyel borította el őt, hogy azoktól néha még lélegzete is szinte elállt. Ezért verte, vonszolta, fojtogatta őt az ördög, miközben igyekezett eltéríteni őt e szándékától, mondván, hogy felesleges neki mások megmentésén fáradozni, mikor saját lelkét sem tudja megmenteni, mert Isten már átadta őt az ördögnek. Azért jobb lenne, ha normális életet élne, s nem akarná utánozni a legnagyobb szenteket, s nem várná el, hogy Isten állandóan csodákat tegyen kedvéért.

Amikor a mindenféle kísértés közepette Teréz már nem tudta, vétkezett-e, vagy nem, az ördög csúfondárosan rákiáltott az Istent, Máriát, Szent Józsefet és Szent Mihály főangyalt segítségül hívó Terézre: „Hol van most Istened, aki eddig segített? Ugyancsak jó barátokra bíztad magadat! Most láthatod, mit érnek imáid! Te résztvevő, nemes, szeretetteljes lélek, talán most

megtanulod, hogy otthon kezdődik a szeretet gyakorlása. Térj észre, ha még nem késő. Lásd, mily fogadtatásban fogsz részesülni, te angyali Teréz, a Mindenható alázatos és szeretett Jegyese. Ki fog most segíteni rajtad? Hol vannak a lelkek, akiket megmentettél? Hol van most szerető Anyád? Hol van Isten, akiről azt gondoltad, hogy szolgálod? Hol van az Istened?"

Teréz erre így válaszolt, Jézushoz fordulva imájában: „Jézusom, Istenem, egyetlen Reményem. Te biztosan itt vagy, Igazságosságodban. Ne kímélj engem, Uram, hanem üdvözítsd azokat, akiken kívánod, hogy segítsek. Emlékezz meg róla, hogy legdrágább véred az ár minden lélekért. Nézz tatóngó sebeidre! Nézd, Anyád szíve megtörik. Tekintsd kezéd művét, irgalmazz és mentsd meg!”

Az Úr Jézus egyszer azt mondta Teréznek, hogy valahányszor kísértése van, ajánlja fel az örök Atyának a szenvedéseket és Jézus legdrágább vérért, és indítsa fel az illető bűnnel ellentétes erényt, egyesítve felajánlását Jézusnak és Anyjának erényével.

Teréz titokzatos módon szenvedett, amikor bizonyos bűnökért nyújtott engesztelést. Amikor bőjtölt, hogy kiengesztelje a részegeskedés és élvezethajhászás bűneit, felduzzadt a nyelve, és égető szomjótól szenvedett. Néha az ördög ilyenkor ételt, italt hozott neki, s igyekezett rábírní arra, hogy kímélje önmagát. Az ördög néha állatok alakjában, máskor pedig emberi alakban jelent meg neki.

Ryland kisasszony is beszámolt arról, hogy néha hallotta a rendkívüli zajt, és látta Teréz szenvedését, de magát az ördögöt nem látta. Látta a füstöt, amit az ördög okozott, de magát a tüzet nem látta. Egy alkalommal valaki kopogtatott az ajtón. Mikor Teréz ajtót nyitott, egy láthatatlan kéz arcul ütötte, úgy hogy arcának egyik fele megdagadt. Ryland kisasszony hallotta az ütés hangját, de amikor kinézett az ajtón, senkit sem látott. Később az ütés nyoma megfeketedett s megkékült.

Egy nap gyermeksírás hallottak az iskolaépületből. Átkutatták az egész épületet, arra gondolván, hogy talán tévedésből rázárták az ajtót egy gyermekre. Senkit sem találtak, azonban a síró hang hirtelenül gúnyos hahotává változott.

Az ördögi zaklatások sok szenvedést okoztak Teréznek, ő azonban még megtetézte ezeket önsanyargatásával. Tüzes vassal összeégette testét, s a fájdalmas sebekbe cipészviaszt, vagy terpentint öntött. Néhányszor letépte lábujjáról a körmöt. Karján, majd dereka körül drótból készült szitaszövetet viselt, míg az szét nem mállott. Biztos volt benne, hogy az Úrnak tetszenek ezek az önsanyargatások, mert néha, amikor betegsége miatt megvizsgálták, azok nyomai teljesen eltűntek, úgy hogy mások semmit sem vettek észre belőlük.

Az éjjel nagy részét imában töltötte. Gyakran bőjtölt, és amikor áldozott, aznap semmit sem evett. Abban az időben hetente négyszer engedték őt áldozni. Megfogadta, hogy sohasem megy szórakozó helyekre, hacsak az engedelmesség, vagy a szeretet nem kényszeríti őt erre. Azt is megfogadta, hogy semmiféle érzéki vágyát sem fogja kielégíteni, hacsak az engedelmesség nem kényszeríti rá; nem fog a hírek után érdeklődni; sose fogja jelét adni annak, hogy megsértették; minden körülmény között ugyanúgy fog viselkedni.

A bőjtölés kezdetben nagyon kellemetlen volt számára, de még inkább szenvedett az alvás hiányától. Kitartó törekvésével azonban elérte, hogy végül alig aludt. A legnagyobb szenvedést azonban az okozta számára, hogy lelki vezetője parancsára minderről írásban be kellett számolnia. Gyakran érzett kísértést arra, hogy felhagyjon ezekkel a „kis semmiségekkel”, ahogy önsanyargatásait nevezte, de úgy érezte, hogy az Úr kívánja ezeket, s azért inkább felfokozta őket.

Lelki eljegyzés

Ebben az időben az elragadtatások alatt Teréz átélte az Úr Jézus szenvedéseit. Erről nem számolt be, de akik megfigyelték mozdulatait, hallották felkiáltásait, kérdéseit, amelyeket az Úrhoz intézett, ezekből ki tudták következtetni, hogy Teréz mit láthat. Átélt Jézussal a

Getszemáni kert haláltusáját, az elfogatást. Vele együtt szenvedett a Rá mért csapásoktól, nemcsak lélekben, hanem testben is. Közben könyörgött az Úrhoz, hogy ő szenvedhessen helyette. Az ostromlás közben vonaglott a teste, mintha rá mérték volna a csapásokat. A szemlélők látták rajta a tövissel koronázás fájdalmait. Feje meg-megrándult a rá mért csapásoktól. A keresztúton is rajta látták, mit szenvedett az Úr Jézus.

Leveleiben később általánosságban említette, de részletesen nem írta le, miként kísérte el Jézust szenvedésének különböző állomásain. Ezek az élmények mindig új és mélyebb irtózáttal töltötték el a bűn iránt. Égő vágy töltötte el, hogy Jézussal együtt ő is felajánlja magát minden lélekért.

A szenvedés hetében részesült ebben az évben (1874) Jézus sebhelyeiben. Könyörgött az Úrhoz, hogy távolítsa el testéről az öt látható sebhelyet, s helyettük inkább növelje a velük járó fájdalmakat, ha lehetséges. Egy héten keresztül azonban a sebek véreztek. Az egyik sebhelyet Wells atya is látta nagypénteken. Utána azonban a külső sebhelyek eltűntek, s csak ritkán jelentkeztek ismét. A sebhelyekkel járó fájdalmak azonban már tizennégy évvel ezelőtt megkezdődtek, s a sebhelyek eltűnése után még élesebbekké váltak. Teréz nagy kegyelemnek tekintette ezt az Úr fájdalmában való titokzatos részesedést. Először nem is gyanította, hogy a fájdalmak az Úr Jézus sebhelyeivel kapcsolatosak, csak akkor ismerte fel ezt, amikor észrevette, hogy pénteken, az Úr ünnepein és nagyböjtben mindig erősebben jelentkeznek. Élete vége felé teljesen eltűntek a sebhelyek, s halála után semmi nyomát sem találták.

A lelki eljegyzésről Teréz csak évekkel később számolt be két levélben, amelyeket engedelmességből írt lelki vezetőjének, Powell atyának.

Jézus Szentséges Szívének ünnepén (1874-ben) szentséglátogatás közben az Úr egy kis tövis gyűrűt húzott gyűrűsujjára. A gyűrű kimondhatatlanul szép kereszttel volt ékesítve, amely pompás kövekkel volt kirakva. Jézus megértette vele, hogy az Ő választottainak osztályrésze a tövis és a kereszt. Ezért időről időre sokat kell majd szenvednie egész élete végéig. Ettől kezdve a Megfeszített Jegyesének kell tekintenie magát. Teljesen Jézusé, mint ahogy Jézus is teljesen az övé. Ennek bizonyítékául éreznie kell a töviseket és a keresztet, amelyeket a gyűrű jelképezett.

Valóban ezután Teréz eddig nem tapasztalt módon szenvedett a szárazságtól és elhagyatottság érzetétől s minden egyéb kereszttől. De oly rendkívüli segítséget kapott Jézustól ezek elviselésére, hogy Jézus után ezeknek a kereszteknek a hordozását értékelte legtovábbra.

Lelkivezetés

Teréz, saját kérésére, abbahagyta a tanítást Wiganban 1875 karácsonyán, s egy időre hazament szüleihez. Nem tudott azonban tétlen maradni, s rövid ideig egy közeli iskolában tanított. Majd egy másik város iskolájában kapott állást, onnan azonban hamarosan távoznia kellett, valószínűleg a rendkívüli jelenségek miatt, amelyek jelenlétét kísérték. Az iskolában a képek mozogni kezdtek a falon, majd láthatatlan kéz Terézhez vágta azokat. Ugyanígy kikapta ez a kéz a palatáblát egy gyermek kezéből, s azt is Terézhez hajította.

Gyenge egészsége miatt Terézt otthon akarták tartani szülei, ő azonban 1877-ben ismét elvállalta a tanítást egy elhanyagolt kis faluban, Sabdenben. Ebben az évben Teréz édesapja hirtelenül meghalt. Teréz látomásban látta, amikor apja összeesett az utcán. Halálának minden évfordulóján szentmiséket kért érte pap ismerőseitől.

Sabdenben havonta csak egyszer volt mise, s Teréz minden vasárnap a szomszédos városba járt templomba. Sabdenben azonban legalábbis az Oltáriszentséget őrizték, és minden csütörtök éjjelét imádságban töltötte az iskola kápolnájában. Teréz nagyon nélkülözte a gyakori szentáldozást, s ebben az időben kezdődtek meg a csodálatos áldozások, amelyeket maga az Úr Jézus nyújtott neki, néha naponta háromszor, négyszer is. Későbbi életében is részesült csodálatos áldozásokban, amelyeknek néha mások is tanúi voltak.

Teréz egészsége 1879-ben ismét letört, s megint hazament édesanyjához, aki akkor Nestonban élt lányaival együtt. Ekkor ismét Powell atya vette át lelki irányítását, aki még mindig Bootle-ban volt. Teréz már régóta szegénységi fogadalmat tett, s nem akart sokáig terhére lenni anyjának és testvéreinek. Áldozni sem tudott rendszeresen Nestonban, s a munka után is vágyakozott.

Eddigi szüzességi és szegénységi fogadalmához most hozzáadta a Powell atyának tett engedelmségi fogadalmat is. Ezentúl mindenhez az ő engedélyét kérte, mielőtt valamibe belefogott volna.

Megint felmerült benne a gondolat, hogy talán szerzetesi hivatása van, de fontolgatta azt is, hogy a világban élve több keresztje lehet, s így jobban segítheti a lelkeket. A döntést ebben is lelkiatyjára bízta, aki megnyugtatta őt, hogy nincs szerzetesi hivatása.

Ebben az időben parancsolta meg neki Powell atya, hogy levelekben számoljon be lelkiéletéről, gyermekkorától kezdve. Az 1879–83-ig írt leveleknek köszönhetjük, hogy mélyebben betekinthettünk lelkiéletébe. Később azonban a püspök más lelkivezetőt jelölt ki számára, és megtiltotta a további beszámolók kérését tőle, aminek Teréz nagyon örült, mert nagy lelki kínokat okozott neki feltárni a kegyelmeket, amelyeket az Úrtól kapott. Engedelmségből azonban vállalta ezt a keresztet is. Utána továbbra is levelezett ugyan lelkiatyjával, de inkább csak életének külső körülményeit írta le, lelkivilágába ritkán engedett bepillantást leveleiben.

A lelkiéletéről szóló beszámoló azért is nehezebbre esett, mert azokat a lelki élményeket, amelyekben neki része volt, nehéz emberi szavakba öltetni. Nem olvasott könyveket az ilyen élményekben részesülő szentek életéről, de ennek ellenére hozzájuk hasonló módon fejezte ki magát.

Egyik levelében így számolt be néhány nagy kegyelemről, amelyben részesült:

„Urunk gyakran megnyitja előttem Szentséges Szívét, és megmutatja, éreztem velem mindazt a sérelmet, amit el kell viselnie a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mennyire megbántják és elhanyagolják! Sokszor hangosan panaszkodik papjaira, és azokra, akik különösképpen szolgálatára szentelték magukat. Sürgeti, hogy nyújtsak neki némi elégtételt. Azt mondta nekem ilyen alkalmakkor, hogy ajánljam fel neki saját Szentséges Szívének szeretetét, és azt a szeretetet, amellyel a Szentháromság és Szent Anyja szereti őt, s ezzel engeszteljem mindezért a hidegségért.

Más alkalmakkor megmutatta nekem, mennyire visszaélnék vele, s mily tiszteletlenül kezelik szolgálói. Mily méltatlanul fogadják Őt magukhoz sokan, akik barátainak tekintik magukat! Azt mondta, ajánljam fel neki ezért mindazt a dicsőséget, amellyel mennyei Atyja felruházta Őt és minden választottját, és a dicsőséget is, amelyet Ő állandóan felajánl mennyei Atyjának, kárpótlásul ezért a tiszteletlenségért.

Máskor pedig eltölti egész lényemet az égő vággyal utána és dicsősége után, úgy, hogy szegény szívem majd megszakad. Amikor látom, mily kevésbé szeretik, és mily hasztalanul igyekszem megismertetni és megszerettetni Őt másokkal, akkor úgy érzem, hogy minden gyötrelmet el tudnék viselni, ha általa elérném, hogy legalább egyszer tisztelettel és szeretettel ejtsék ki Szent Nevét. Ez készítetett arra, hogy neki adjam az éjszakát imában és kis önmehtagadásokat gyakorolva alvás helyett. Nem tehettem mást, mint hogy állandóan kérjem, siettesse a szegény lelkek kiszabadulásának napját, hogy legalább ők szeressék, hálálkodjanak neki, és könyörögjenek a szegény bűnösök megtéréséért.

Asszonyunk egyszer azt mondta nekem, hogy az örök Atyánál a leghathatósabb ima a szegény bűnösökért ez: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekednek.” Ő így imádkozott értünk.

Amikor Urunk látja, hogy majdnem meghalok a szeretettől és vágytól, hogy valami szolgálatot tegyek neki segítve azokat a lelkeket, akikért Ő meghalt és annyit szenvedett, akkor megkönyörül rajtam és megengedi, hogy eszköze legyek néhány szegény lélek visszahozásában

Óhozzá. Gyakran megengedte látnom, amikor kértem, emlékezzék meg az árról, amelyet az eretnekek és pogányok lelkéért fizetett, hogy az angyalok miként szórnak itt s ott szép virágokat. Megértette velem, hogy ezek a hit és keresztség virágai, amelyeket szegényes imámra ajándékozott nekik.

Legalább az utóbbi öt, vagy hat évben gyakran megmutatta nekem rettenetesen keserű szenvedését, oly módon, amit nem tudok kifejtteni, mert amikor el akarom mondani, úgy találom, semmire sem vagyok képes. Megengedte, hogy kissé átérezzem a legrettenetesebb gyötrelmeket, amelyeket akkor kiállott. Főleg a nagybőjt végén.”

A Szent Fej tisztelete

Úgy látszik, Teréz a Szent Fej tiszteletével kapcsolatban az első kinyilatkoztatásokat Nestonban kapta, 1879-ben, Jézus Szívének ünnepén. Így számolt be erről:

„Pénteken a szentmise alatt áldott Urunk elém állította semmiségemet és nyomorúságos bűneimet. Oly nagy zavar fogott el, hogy azt hittem, meghalok. Gyakran tette ezt az utóbbi időben, és ugyanakkor megmutatta végtelen Fölségét. Ez majdnem megsemmisített. Istenem, ki áll meg előtted? Úgy tűnik nekem, hogy ez ugyanaz az érzés, amelyet a szegény lélek érez, amikor Isten előtt áll, hogy megítéltesen. Ezt a nagy megaláztatást kellemes nyugalom és szent öröm követte. Utána ismét ezeket a szavakat hallottam: »Ne félj, én vagyok.« Az édes könnyek oly áradata csurgott, hogy csodálatosan felfrissítette a lelket. Valójában nem fülemmel hallottam a szavakat, hanem úgy tűnt, hogy azok lelkembe nyomódtak oly módon, hogy nem kételkedem abban, amit hallottam. Ezek a szavak működnek, mert amint a teremtéskor Isten azt mondta: »Legyen világosság!«, és úgy lett, ugyanúgy egy pillanat alatt láttam megvalósulni ezeknek a szavaknak az értelmét, mert szegény lelkem, amely oly száraznak és hidegnek látszott, szinte reményét vesztette, hirtelenül oly békének örvendett, amelyet a világ nem adhat.

Egész nap nagyon összeszedett maradtam... Amikor este visszavonultam szobámba, nagy összeszedettség vett erőt rajtam... Szemlélttem a Szent Szív túlaradó szeretetét és felajánlottam isteni Jegyesemnek ugyanezt a szeretetet elégtételül hidegségünkért. Felajánlottam az Ő állhatatosságát és végtelen gazdagságát, kárpótlásul szegénységünkért és nyomorúságunkért.

Akkor isteni Urunk hirtelenül bemutatta nekem az Istenséget egy nagyon nagy tündöklő kristálykő alakjában, amelyben minden dolog visszatükröződött, vagy benn volt: a múlt, jelen és a jövő, oly módon, ahogy minden jelen van Benne. Ez a hatalmas drágakő színgazdag fénysugarakat bocsátott ki, amelyek tízezer napnál is fényesebben tündökölték. Megértettem, hogy ezek Isten végtelen tulajdonságait jelképezték.

Úgy látszott, hogy ez nagy drágakő számtalan szemmel volt borítva. Megértettem, hogy ezek Isten bölcsességét és tudását jelképezték.

Áldott Urunk megmutatta nekem ezt az isteni bölcsességet, mint a Szent Szív indulatainak és érzelmeinek irányító erejét. Megmutatta, hogy ugyanolyan hatással és erővel rendelkezett annak legkisebb cselekedete felett is. Felemelte azt, amint a nap felszívja a párát az óceánból. Megértette velem, hogy Urunk Szent Fejét sajátos módon kell tisztelnünk, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyét és a Szent Szívet irányító erőt, így kiegészítve ezt az égi áhítatot.

A további kinyilatkoztatásokban Teréz Bootle-ban részesült, a Szent Sándor templomban, amelyről előre látta, hogy nagy zarándokhellyé fog válni.

1880. április 9-én, húsvét hetében, Bootle-ban a Szent Sándor templomban Teréznek a következő látomása volt:

„Amikor húsvét vasárnapján reggel, kissé öt óra után a templomba mentem, alighogy letérdeltem Őt imádni, aki jelen van szeretetének legszentebb szentségében, Ő annyira magához vont, hogy egy ideig nem tudom, mit láttam, vagy hallottam. De amikor lelkem képességei ismét működni kezdtek, (azt hiszem) megjelent nekem úgy, amint a Jézus Szíve képeken látjuk Őt. Szentséges Feje fénytengerben ragyogott, akárcsak egy dicsőséges nap,

behatolva annak mélyébe és irányítva érzelmeit, indítóokait és Szentséges Szívének minden tevékenységét, felemelve azokat, akárcsak ahogy a nap felszívja a vízpárát az óceánból. Ebben a fényben határozottan kivettem egy ezüstös galamb alakját, amelyről megértettem, hogy a Szentlélek. Dicsőség nyalábok (felhőket akartam mondani, de az aligha megfelelő), vagy oszlopok jelentek meg felette szívárványként, amiről úgy éreztem, az örök Atyát jelképezik. Az egész egy szem alakját vette fel, amelyről tudtam, hogy az az Egy Isten Szeme. Ebből megértettem, hogy kedves áldott Urunk kívánsága szerint Szentséges Fejét mint az Isteni Bölcsesség Székhelyét kell különösképpen tisztelnünk, és emberi Lelkének képességeit kell benne imádnunk, mivel az az ember értelmi képességeinek székhelye.

Mint előzőleg már mondtam, Ő sokszor kinyilvánította előttem szándékát, hogy megkoronázza a Szentséges Szív tiszteletét.”

Április 27-én, még mintegy elragadtatásban írta: „isteni Urunk azt mondja, hogy elérkezett az idő, amikor az Atya Bölcsességét imádni fogják, és megnyilvánul Istennek az emberek iránti szeretete abban a Fényben, amely a sötétben ragyog, és megvilágít minden embert, aki a világra jön. Kedves áldott Urunk kívánsága, hogy Szentséges Fejét tiszteljük, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyét. Nemcsak a Szentséges Fejet (értem, miként imádjuk szent kezét, vagy lábát; nem, hanem a Fejet, mint a lélek és az értelem képességeinek szentélyét, és ezekben a Bölcsességet, amely a Szentséges Szív minden érzelmét és Jézusnak, Urunknak és Istenünknek minden mozdulatát irányította. Nem az az Ő isteni akarata, hogy a lélek, vagy értelem tulajdonságait, vagy elvont fogalmait, vagy isteni bölcsességét, amely mindent irányított és kormányozott benne (mint istenemberben) külön imádjuk. De kívánja, hogy mindezeket különösen tiszteljük Szentséges Fejében, amelyet mint azok templomát imádnunk. És kedves áldott Urunk megmutatta nekem azt is, miként központja a fej a test minden érzékének. Megmutatta, hogy ez az áhítat nemcsak a Szentséges Szív tiszteletét egészíti ki, hanem megkoronázza és tökéletesíti az összes áhítatgyakorlatot. Megmutatta nekem, miként nyilatkoztatta ki az imádatraméltó Háromság az Ő megkeresztelkedésénél a világnak ezt a sajátos tiszteletet. Az Ő szent embersége ugyanis a Szentháromság lakóhelye. Megmutatta, hogy Szent János különösen erről az áhítatról beszélt, mert a Magasságbeli kinyilatkoztatta neki, hogy a világ vége előtt így kell Őt imádni. Ő úgy beszélt erről, mint egy pompás városról, stb., látva az isteni Bölcsesség e Székhelyének sokféle változatosságát, szépségét és tündöklését. Ez végtelenül nagy világ, feneketlen mélységű tenger, soha le nem nyugvó fényes nap; hozzáférhetetlen és felmérhetetlen magassága a tökéletesség és szépség kimondhatatlan titkainak.

Kedves áldott Urunk nem jelölte meg határozottan az időt, amikor ennek nyilvános áhíttá kell válnia, de megértette velem, hogy mindazok, akik ilyen módon tisztelik majd Szentséges Fejét, az Ég legkiválóbb ajándékaiban részesülnek. Azok pedig, akik szóval, vagy egyébként megpróbálják megakadályozni azt, vagy elvetik, olyanok lesznek, mint az eldobott pohár, vagy a falhoz csapott tojás, azaz darabokra fognak törni és semmivé válnak, kiszáradnak és elhervadnak, mint a fű a háztetőn.”

Ezekben a látomásokban Jézus megmutatott Teréznek egy szentet, aki nagy vigasztalására szolgált az Úrnak. Teréz nem tudta, hogy férfi, vagy nő, pap, vagy világi-e ez a szent, de szívből hálát adott Istennek, hogy akad ilyen nemes lélek, s még inkább eltelt saját semmiségének tudatával. Már előzőleg is lehetett ilyen látomása, mert Wiganban is említette Ryland kisasszonynak, hogy plébánosa egy szent lelki vezetője, akit ő szeretne megismerni, hogy valami szolgálatot tegyen neki. Nem is gondolt arra, hogy saját magát látta ezekben a látomásokban. Mindkét lelkiatyja azonban biztosra vette ezt, s később kiderült, hogy nem tévedtek.

Mivel Teréz említette, hogy Szent János beszélt a Szentséges Fej tiszteletéről, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyéről, Powell atya tudni akarta, hol található meg ez a Szentírásban. Teréz egy további levelében beszámol a kapott válaszról: „Engedelmeskedve az Ön kívánságának, megkérdeztem kedves áldott Urunkat, hol mondott Szent János valamit a Szentséges Fejjel,

mint az Isteni Bölcsesség Székhelyével kapcsolatban. Ő megértette velem, hogy ez az Ön által említett fejezetben volt, anélkül, hogy külön említette volna, melyik az.

Ő azt mondta, hogy a Paradicsomban az ördög ravaszkodása és csalárdsága által bukott el először az ember, és vonta magára az értelem homályát és a halált. Ugyanígy ezekben a mai sötét napokban, az elpuhultság, értelmi gög és felfuvalkodottság napjaiban, tízezer napnál fényesebben és dicsőségesebben fog ragyogni az örök világosság fényessége, amelybe semmi tisztátalan dolog sem vegyülhet. Az igazságnak, tisztaságnak, tudásnak és szeretetnek ebben a szeplőtelen tükrében látni fogják Isten jóságának, fenségének és hatalmának képét.”

Néhány nappal később, 1880. május 23-án ismét erről ír Teréz: „Ma reggel, szentáldozás után megkérdeztem áldott Urunkat, pontosan melyik helyen utalt Szent János az Ő Szentséges Fejére, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyére. Ő nem mondta meg nekem, melyik szövegben, vagy szavakban. Megértette velem, hogy a Jelenések könyvének két utolsó fejezetében beszélt erről, és ezzel a jellel pecsételték meg választottainak számát.”

Mennybemenetel ünnepén ismét látomása volt:

„Nagyon korán, Mennybemenetel ünnepének reggelén láttam áldott Urunkat azon a módon, amint már leírtam, azt hiszem, amint a Szentséges Szív képein ábrázolják, csak hogy Szentséges Feje körül leírhatatlanul fényes és szép fény ragyogott. Olyan volt, mint egy nap, amelyben tizenkét nagyszerű kristálykő tükrözött vissza a szivárvány minden színét. A Fejben mintegy az óceán feneketlen mélységét láttam, simán és tisztán. A nap sugarainak fényessége behatolt annak mélyébe, és benne visszatükröződött a nap minden szépsége. A tizenkét gyémántszerű kőben visszatükröződött a zöld, sárgás zöld, bíbor, piros, stb. és minden szín, amely tündöklik a napsugaras szivárványban. Ennek szinte közepében volt egy szem. Az áhítatot keltő fenség erőt vett rajtam, és órákon keresztül képtelen voltam megmozdulni. Jóllehet már tíz napja annak, hogy visszanyertem természetes erőmet, mégis csak nehezen tudok dolgozni. Az emberi értelem túl gyenge, túl tompa ahhoz, hogy megértse, felfogja, vagy leírja az Istenség áhítatot keltő nagyságát. Azt hiszem csoda, hogy életben maradunk miután egy pillanatra láttuk... ”

De megint elkalandoztam. Fény áradt szentséges személyének minden részéből. Tűzlángok csaptak elő Szentséges Szívéből, amelyet tövisek vettek körül. Felette egy kereszt volt. Ezüstös fényben egy galamb alakja lebegett fölötte...”

Hasonló látomásban részesült 1880. május 27-én is. Miután erről beszámolt lelki atyjának, leírta a további kinyilatkoztatást, amit a Jelenések könyvével kapcsolatban aznap kapott. „Ő megértette velem, hogy ez a Bölcsesség és Fény volt a pecsét, amellyel megjelölték választottainak számát (»Látni fogják arcát, és a homlokukon lesz a neve.« Jel 22,4). És az isteni Bölcsesség Székhelye nemde olyan, mintha » új ég és új föld« lenne? (vö. Jel 21,1) A lélek és a lelki képességek, a Magasságbeli lakóhelye és a föld, vagy az emberi fej, a test érzékeinek kegyhelye és központja a lényegi egység révén, egy új föld.

És egy másik helyen azt mondja: »De templomot nem láttam benne, mert a Mindenható, az Úr, az Isten és a Bárány a temploma« (Jel 21,22), világosan mutatva a két természet egységét Jézus Krisztus egy személyében. És Isten dicsősége világítja meg. Ő a Kezdet és a Vég. Az Ő tudása és bölcsessége végtelen és örök. És a nagy és magas fal jelzi a dolgokat Istenben, amelyek meghaladják értelmünket. És a tizenkét alapkö az erények, amelyek a Szentlélek gyümölcsei (és lehetnek az Apostolok is, mint tanítói az isteni Bölcsességnek, és mint Egyházának oszlopai.)

Az Úr Jézus hamarosan megmondta azt is, mikor kívánja az új áhítat ünnepét. 1880. június 2-án írja Teréz: „Amint mondtam Önnek, kedves áldott Urunk kifejezetten kért engem, hogy mondjam meg Önnek: azt kívánja, imádják és tiszteljék nyilvánosan Szentséges Fejét, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyét. Azt is mondta, hogy a Szent Szív ünnepének nyolcadik napja, péntek legyen tiszteletének szentelve. Különös jóvátételt és engesztelést ajánlanak fel akkor neki. Mert azt mondta: »Látod, szeretett lányom, bolondként öltöztettek fel és gúnyoltak barátaim házában. Gúnyolódva megkoronáztak, engem, ki a Bölcsesség és Mindentudás Istene

vagyok, a Királyok Királya, a Mindenható és Hatalmas. Gúny kormánypalcát nyújtottak nekem. Ha valamivel viszonzni akarod, nem tehetsz jobban, minthogy megmondod szolgálómnak, E.-nek, hogy *azt kívánom, most* hozzák nyilvánosságra az áhítatot, amelyet oly gyakran ajánlottam neked. Azt akarom, hogy az első péntek Szentséges Szívem ünnepe után legyen az ünnepnap, Szentséges Fejemnek, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyének tiszteletére. Nyilvános imádást ajánljanak fel nekem mindazokért a sérelmekért és bűnökért, amelyeket állandóan elkövetnek ellenem.« Azt is mondta, hogy Ön ne csüggedjen el a nehézségek miatt, amelyek támadni fognak és a számos kereszt miatt. Ő lesz az Ön támogatója, és nagy lesz az Ön jutalma. És mindenki, aki előmozdítja ezt a tiszteletet, ezerszeres áldásban részesül. De jaj annak, aki elveti, vagy Akaratom ellen tesz ebből a szempontból, mert azokat szétszórja haragom és nem találják többé helyüket. De azoknak, akik tisztelnek engem, juttatok hatalmamból és Istenük lesznek, és ők gyermekeim lesznek. Homlokukra teszem jelemet, és megpecsételtem ajkukat.”

„Áldott Urunk azt mondta, hogy mindazt, amit megígért azoknak, akik méltóképpen szeretik és tisztelik Szentséges Szívét, kiárasztja azokra, akik maguk tisztelik, vagy mások tiszteletét előmozdítják. Ő Szentséges Fej, vezessen minket mindig a te Bölcsességed és szent nyelved áldjon meg minket mindig és könyörögjön irgalomért és bocsánatért, hogy sose halljuk az átkot, amelyet azokra mondtál, akik gátolni fogják, vagy megvetik ezt az áhítatot.

Teréz még többször említi leveleiben az Úr Jézus nagy vágyát Szentséges Fejének tisztelete után, és kifejezte csodálatát, hogy mégis megengedi, hogy ennek megvalósítása haladékat szenvedjen: „Tudom, hogy Ő a végtelen Bölcsesség, és szavával teremt. Csodálkozom, mennyire kívánja, és mégis oly soká késlelteti. Az Ő útjai nem az emberek útjai és az Ő tervei örökkévalóságának mélységében vannak. Amint a harmat csendesen és észrevétlenül hull a föld méhére és beszívárog és termékennyé teszi a terméketlen talajt, úgy történik most is.

Vasárnap megtapasztaltatta velem Szentséges Szívének sóvárgását, hogy megismertesse ezt a tiszteletet szentséges embersége iránt, amely azt megkoronázza. Megmutatta Szentséges Szívének érzelmeit és szeretetét, amelyeken lelkének és értelmi képességeinek hatalma uralkodott. Megmutatta, mennyire képtelen az ember szíve az érdemre az értelme nélkül. Ha egy ember eszméletlen, mit tehet szíve? Vagy ha értelmetlen, mire értékeljük ajándékait és tetteit? Megértettem, hogy a Szentséges Szívének tisztelete is tökéletlen enélkül a Szentséges Fejét tisztelő áhítat nélkül.”...

„Megérttem azt is, hogy az Isteni Bölcsesség e tisztelete által meg fogjuk érteni a Szentlelket, vagyis az Ő tulajdonságai felragyognak a Fiú-Isten személyében. Minél inkább gyakoroljuk a Szentséges Fej tiszteletét, annál inkább kell látnunk a Szentlélek működését az emberi lélekben; annál inkább megismerjük az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetét, akik mindörökké egy lényeket képeznek, jóllehet a személyek háromságában...

Ó, nem tudom megérteni, hogyan vágyódhat Ő (a mindenható,) annyira azért, hogy így tiszteljék, és mégis oly hosszú ideig halogatni, hogy megvalósítsa égő vágyát. Mégis tudom, hogy az Ő útjai kifürkészhetetlenek és Bölcsessége végtelen. Amit Ő akar, annak meg kell valósulnia, az biztosan meglesz.”

1880. június 15-én ismét erről ír Teréz: „Kedves, áldott Urunk megmutatta nekem a nagy dicsőséget, amelyben az imádatraméltó Háromság és az Ő szent embersége fog részesülni ez által az áhítat által. És Ő azt mondta nekem, ne kedvetlenítsen el, hogy mások nem fogadják el, és nem imádják Őt azonnal olyan módon, ahogyan kívánja. Azok ugyanis, akik látszólag leginkább ellene vannak most, jóváteszik ezt majd a jövőben buzgóságukkal. Azt mondta, hogy az Ő akarata mindenható, és azokat a dolgokat, amelyeket az emberek e tisztelet megakadályozására használnak fel, előmozdítására fogja fordítani.

A Szentséges Fej tisztelőinek jutalmáról is ismételtlen ír Teréz. 1880. szeptember 10-i levelének egy részlete: „Ő megértette velem, hogy különleges dicsőséggel fogja megkoronázni és felöltöztetni azokat, akik előmozdítják ezt a tiszteletet. Dicsőségbe öltözteti azokat az

angyalok és az emberek előtt az ég udvaraiban, akik dicsőségbe öltöztették Őt a földön. Megkoronázza őket az örök boldogsággal. Láttam a három vagy négy egyén számára készített dicsőséget. Elcsodálkoztam jutalmuk nagyságán. Éreztem, hogy áldott Urunk és Szent Anyja úgy tekintette, hogy ez a tisztelet eltörli a gyalázatot, amellyel a legbölcsebb és legszentebb Istent illették, amikor Őt megkoronázták és kigúnyolták, megvetették és bolondként öltöztették fel. Úgy látszik, hogy most azok a tövisek kivirágoznak. Értem ez alatt, hogy Ő most azt akarja, koronázzák meg és ismerjék el, mint az Atya Bölcsességét, az igazi Királyok Királyát. És amint a régi csillag vezette a bölcseket Jézushoz és Máriához, úgy ezekben az utóbbi időkben az Igazság Napjának kell elvezetnie minket az egységben hármasság Istent trónjához.

1880. novemberében írta Teréz: „Úgy tetszett kedves áldott Urunknak, hogy az elmúlt héten teljesebben engedjen engem részesülni halálosan keserű Szenvedésében. Minden eddiginél világosabban lelkembe nyomta a hatodik állomást, amelyben Szent Veronika kendőt adott neki, hogy megtörölje vele Urunk Arcát. Érezte velem, hogy Ő maga kezdte el az áhítatot, amely oly közel áll Hozzá és oly kedves neki, az Isteni Bölcsesség Székhelyének tiszteletét, azáltal, hogy belenyomta Szentséges Fejének képét és Arcát a neki felajánlott kendőbe. Megjutalmazta kegyeletét, és megvigasztalta Saját magát a szeretet és részvét dicsőségével, amelyet egykor majd neki nyújtanak és benne az imádatraméltó Háromságnak.”

Teréz remélte, s a püspök is elvárta, hogy Jézus valami rendkívüli csodát fog tenni annak bizonyítására, hogy valóban Ő kívánja ennek a tiszteletnek a bevezetését. Ezzel kapcsolatban Jézus kijelentette, hogy a bizonyíték nem fog hiányozni, de az nem olyan módon történik majd, ahogyan várják. Csodák valóban nem történtek.

Közben lelkiatyja további kérdéseket tett fel a Szentséges Fej tiszteletére vonatkozólag. Az egyik ilyen kérdésre válaszol Teréz 1880. november 11-i levelében:

„Kértem kedves áldott Urunkat, adja tudtomra, amit Ön kívánt. Ő a fénynek és tudásnak olyan áradatát nyitotta meg, hogy úgy tűnik nekem, az emberek minden gondolata és szava a nullával egyenlő, amikor igyekezünk kifejezni, amit Ő nekünk mutat és velünk megéreztet. De megteszem, amit Ön kíván. A kérdés, amit Ön feltett (azt hiszem) az volt, miért kívánta kedves Urunk hogy Szentséges Fejét, mint szent lelke képességeinek székhelyét tiszteljük, mikor biztos, hogy a lélek az egész testben jelen van, és a fejet nem tekintjük a lélek minden képessége székhelyének. És ez az, amit megértettem: Mivel az értelem, vagy ész bennünk lelkünknek az a része, amely legközelebb áll Istenhez, különös módon Isten képe, jobban mondva, magának Istennek a fénye a lélekben. Benne látjuk Istent, amint Ő létezik, és magunkat, amint mi vagyunk. Átala vagyunk képesek megítélni a jót a rossztól. És amint a fej az értelmi képességek székhelye, és az értelem képességei ott nyugosznak, úgy a Szentséges Fejből árad ki tündöklő világosságként minden ismeret, bölcsesség, megértés és irányító erő, amely vezeti és kormányozza a Szent Szív akaratát és érzelmeit. Ebben látható a kívánt tisztelet kapcsolata: a Szent Szívet irányító erők székhelye a Szentséges Fej.

Nem fogom ezt tovább részletezni, mert azt hiszem most már világos, amit Ön tudni kíván. A lélek átjárja a test minden részét, de mivel az értelem képességei a lélek legmagasabb képességei, és mivel azt mondjuk, hogy a fej tartalmazza, vagy képezi különös módon ezeknek a képességeknek szentélyét, és az emlékezetéről azt mondjuk, hogy az agyban létezik, azért az értelem vezeti és irányítja az akaratot és az emberi szív szeretetét vagy érzelmeit. A fej az ember legmagasabb és legnemesebb része. De nem mondom, hogy a lélek meg van osztva. Nem, ezt a három képességet, jóllehet valójában különböznek, nem lehet jobban elválasztani egymástól, mint az imádatraméltó Háromság Személyeit sem lehetne elválasztani. Ezek együttesen csak egyetlen lelket képeznek, amely halhatatlan és tökéletes képességeiben, amikor eltelik a megszentelő kegyelemmel, mint ahogy Jézus szent lelke eltelt.

És kedves áldott Urunk megértette velem, hogy jóllehet nagyon megbántják Őt a gyenge akarat és a félrevezetett érzelmek által elkövetett bűnök, mégis az értelem bűnei messze túlszárnyalják azokat számban és nagyságban. Az értelmi gőg bűnei most (jobban, mint

bármikor,) elvonják a lelkeket szent Egyházának szeretetétől és szolgálatától, és megtöltik a poklot lelkekkel. A tizenkilencedik század úgynevezett világossága (lidércfényként) vezeti az embereket. Csak festett árnyékokban és üres buborékokban van részük, a látszat alatt hiányzik a lényeg. Az embereket mérgezésre tanítják, és azzal táplálják, amikor inni adnak nekik az (úgynevezett) tudás patakjából, amelynek vize meg van fertőzve és halálos. Urunk megmondta: »Gyümölcséről ismeritek meg őket.« Látjuk azonnal, hogy ez a tudás nem Istentől, hanem a gonosztól származik. Ez a gyümölcs nem az Élet Fájáé. Ez az emberek által saját maguk számára gyújtott fény mindenkit félrevezet (azaz nagyon sokakat irányít).

Ugyanakkor Jézus, az igazi Világosság fel fog kelni, és kiárasztja az igazi fényt és bölcsességet és meleget az egész világra. Enni ad nekünk a Tudás Fájáról. Jó gyümölccsel táplál minket, választottjai búzájával. Inni ad nekünk a szüzeket nevelő borból, az istenek italából és mézet ad nekünk. Bökezűen adja, és bőségesen részesülünk az édességek és jó dolgok lényegéből. Felkel az Igazság Napja, és látni fogjuk Őt arcának fényében. Ha megengedjük, hogy ez a fény irányítson minket, Ő megnyitja lelki szemeinket. Oktatja értelmünket, felújítja emlékezetünket, táplálja képzeletünket valódi és hasznos anyaggal. Irányítja és meghajlítja akaratumkat. Jó dolgokat fogunk hallani, és teljesíti szívünk kívánságait.”

Terézt Isten mindjobban bevezette a Szentséges Fej tiszteletének értelmébe. 1881. március 25-én kapott kinyilatkoztatásról írja: „A Mindenható Isten több alkalommal oktatott engem a megtestesülés nagy titkát illetőleg. Most világosabban látom, miért nevezzük kedves Urunkat Igének. Azért, mert Őt az Atya gondolata, vagy önszemlélete hozza létre. Szent János mondja: »Kezdetben volt az Ige; az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige; stb. S az Ige testté lett.« (Jn 1,1.14)

Azt hiszem a Mindenható oktatni akar engem, végtelen Bölcsességét és szeretetét illetőleg. Jóllehet a Fiú és a Szentlélek egyaránt hatalmasak, mégis a mindenható erőt különös módon az örök Atyának tulajdonítjuk. A három isteni Személy egyaránt bölcs és jó, mégis a bölcsességet különösen a Fiúnak és a jóságot a Szentléleknek tulajdonítjuk. Nagy tiszteletben részesítjük az örök Szentháromságot azért, hogy imádjuk kedves áldott Urunk Szentséges Fejét, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyét.”

1881. Mennybemenetel ünnepén írja:

„Amikor térden állva imádtam a Szentháromságot a szent emberség minden dicsőségéért, mintegy felkapott és elolvastott az isteni igazságosság napjának túlárado melege és dicsősége. Az égben dicsérő hangokat és örömekeket hallottam, amelyek visszhangzottak a földről. Hálaadó és csodálatukat kifejező énekeket énekeltek az Isteni Bölcsesség Székhelyének.

Utána egy nagy kristályban láttam visszatükröződni a dicsőséget, amelyben a mindig áldott Háromság fog részesülni a Szentséges Fej tisztelete által. Láttam a számtalan lelket, akiket annak fénye elvezet az igaz Egyház keblébe és végül Isten trónusához. Megértettem azt is, hogy ennek kellene eszközül szolgálnia a szegény, kedves Anglia megtéréséhez, és hogy ez nincs túl messze. Értelmével meg fog hajolni engedelmesen a hit előtt és bizonyos módon jóvá fogja tenni ez által a tisztelet által hittagadásának nagy bűnét. Máriának és Mária Fiának nevét jobban fogják tisztelni, mint amennyire valaha is tiszteletlenül illette őket népünk.”

1881. pünkösdjén. „Láttam, miként volt a Szentséges Fej különös módon lakóhelye a Szentléleknek.”

1881. június 19-én, Úrnapján, Jézus megáldoztatta Terézt. Látomásban ismét kifejezte vágyát Szentséges Fejének tiszteletét illetőleg: „Amikor a templomba mentem, mindjobban sürgetett, hogy hozzam nyilvánosságra kívánságát. Úgy tűnt előttem, hogy tűzkorona emésztette Szentséges Fejét, behatolva egészen velejéig, és Ő azt mondta: »Íme az égő vágy, amellyel kívánom, hogy Szentséges Fejemet tiszteljék, amint erről kioktattalak téged.«”

1881. július 16-án: „Isteni Urunk érezte velem, hogy akárcsak a mustármag, ez a sajátos tisztelet is, jóllehet oly kissé ismerik és még kevésbé gyakorolják, idővel nagy áhíttává válik az

Egyházban. Benne ugyanis a szent emberség teljességét tisztelik: a szent lelket, az értelmi képességeket, amelyeket eddig nem tiszteltek különösen, s amelyek mégis az emberi lény legértékesebb részét képezik; és a Szentséges Fejet, a Szentséges Szívet, valóban egész szent testét...

Ő buzdított, hogy imádkozzam a hit és bölcsesség igaz fényéért mindenki számára, de főleg a tévhitben lévőkért és a bűnösökért. Érezte velem, hogy kedves országunk népe ragyogni fog ennek az igaz világosságnak fényében és több lelket fog visszahozni ez által a tisztelet által, mint amennyit elszélesített hitetlenségük sötétsége. Úgy tűnt nekem, hogy Mária velem imádkozott, és figyelmeztette Őt, isteni Fiát arra, hogy Angliát Mária hozományának nevezik. Jézus megtöltötte Mária kezét kegyelmekkel és áldásokkal számunkra. Mintegy új dicsőség ragyogott Mária körül, visszfényeként annak a dicsőségnek, ami az Isteni Bölcsesség Székhelyét veszi körül. Áldott Urunk megújította mindazokat az ígéretek, amelyeket azoknak tett, akik bármily módon előmozdítják ezt az áhítatot.”

1882. január 6-án, Vízkereszt ünnepén, megjelent Teréznek a Szűzanya a kis Jézussal, akit az ő karjaiba tett. „És amint tartottam Őt, az örök Fiú Istent és Mária Fiát, a mi kedves kisedd Jézusunkat, abban a pillanatban ezeket a szavakat fogtam fel lelkem mélyén: »Légy bátor szerettem, mert az Isteni Bölcsesség Székhelyét meg fogják ismerni, dicsérni és imádni fogják, amint akarom, és én megdicsőítem nevedet benned.«” Ismételten megmutatta Jézus Teréznek, mi fog történni a Szent Sándor templomban: „Nagyon világosan és tisztán elém állította, miként fogják tisztelni Őt ebben a templomban, és hogy fog az megtelni imádókkal távolról és közlőrlől. Szerető szívek fognak összegyűlni és dicsérni, dicsőíteni fogják Őt, és hálát adnak neki, engesztelik az Isteni Bölcsesség Székhelyét, szent lelkek meg fogják Őt vigasztalni és biztosítani fogják együttérzésükről. Tisztelni fogják isteni lelkét. Ő kioktatja őket Szentséges Fejének Bölcsességéről és felgyújtja őket szerető Szívének lángjával.”

1883 májusában egy szombati napon ismét látomása volt. Ennek néhány részlete: „És Ő erőt adott nekem a cselekvéshez, és kioktatott arról, hogy el kell végeznem az Ő művét és nem szabad visszariadnom a kötelességektől, amiket rám helyez a Bölcsesség Székhelyének tiszteletét és szent lelkének tiszteletét illetőleg, de nem mondta meg nekem, miben áll ez a mű, és én nem kérdeztem. Úgy érzem, sokkal tökéletesebb várni, jóllehet oly hosszúnak tűnik. Tudom azonban, hogy amit Ő mond, annak meg kell lennie. Jóllehet Ő komolyan sürget engem, mégis tudom, előtte minden idő annyi, mint a semmi. Ha neki tetszik, hogy én ne tegyek semmit, hanem csak emésszen a vágy, legyen meg az Ő szent akarata.”

Június folyamán Teréz ismét ír a Jézus Szíve tisztelet és a Szentséges Fej tiszteletének viszonyáról: „Vasárnap úgy tűnt előttem, hogy megfürdetett legdrágább vérében, és megmutatta nekem, hogy mindhalálíg szomorú szent lelkének tisztelete és az Isteni Bölcsesség Székhelyének tisztelete csak egy másik eszköz, amelyet szeretete sürgetett, hogy mind szorosabban Szentséges Szívéhez vonzzon minket. Semmiképpen sem az a célja, hogy elfoglalja Szentséges Szíve tiszteletének helyét, hanem csak az, hogy beteljesítse és előmozdítsa azt. Ismét hangsúlyozta, hogy mindazokat az ígéretek, amelyeket Szentséges Szíve tisztelőinek tett, százszorosan kiárasztja azokra, akik gyakorolják az Isteni Bölcsesség Székhelyének tiszteletét.”

Utolsó levelében, amelyet Teréz lelkiatyja utasítására írt, röviddel azelőtt, hogy püspöke megtiltotta lelkiatyjának a további levelek íratását, beszámol arról, amit Jézustól hallott az emberiség bűneit illetőleg:

„Ő megmutatta nekem, mily súlyosan megbántja az ember az Isteni Bölcsességet azáltal, hogy visszaél bűneivel halhatatlan lelkének három képességével. Ezáltal, amennyire csak tudja, kitörli a Szentháromság Egyisten képét magából. Esztelen ostobaságában megpróbálja a természetet is megrabolni Istenétől. Bizonyítani igyekszik, hogy az anyag örök, és önmagában teremtő erővel rendelkezik, és hogy nincs Isten, vagy nincs szükség Istenre. Bizonyítani igyekszik, hogy amikor a természet egyik alakja felbomlik, akkor csak egy más alakot vesz

fel... és így a természet anyaga önmagát teremti meg, és nincs szüksége teremtő, vagy gondviselő erőre ahhoz, hogy létrejöjjön, vagy fennmaradjon. Megmutatta nekem, hogy az ember, értelmi gögijében és elfajult akaratával igyekszik lerántani a nagy, örök Szentháromság Egyistent, minden dolog Kezdetét és Végét az égről és ki akarja pusztítani Őt a földről. Megmutatta, hogy a hitelenség megérett, és az istentagadó ember elvet minden törvényt, vagy megszorítást hitvány szenvedélyeit illetőleg, mert ha nincs Isten, akkor nem lehet isteni törvény sem, amely parancsolná ezt, vagy megtiltaná azt. ...

Az ember elhomályosítja értelmét is hitelensége által. Vedd el a napot, és nem lehet fény és meleg. Vedd el a hitet, amely a lélek világossága, és minden elpusztul és pusztává válik. Ha nincs hitünk, nem szerethetjük és szolgálhatjuk Istent...

Nos, Istent kárpótolni kell mindezekért a káromlásokért és sérelmekért, amelyekkel istenségében illetik. Az evilági bölcsesség, amely ostobaság, lerántja a lelkeket a sötétség mélységébe, a pokolba. Régen, amikor az ember szíve lázadt fel érzelmeivel Isten ellen, Jézus Szíve... volt az engesztelés tárgya. Jézus kinyilatkoztatta Szentséges Szívének égő szeretetét, és panaszkodott az emberek hidegsége miatt. Engesztelést és részvényt nyilvánítást kívánt. És a lelkek felmelegedtek az isteni szeretet ezen kemencéjénél. A lelkekben ismét kigyulladt a szeretet a Szeretet Istene iránt.

Most is, amikor a hitelenség és az értelmi gög, az Isten és kinyilatkoztatott törvénye elleni lázadás, önakarat és beképzeltség tölti meg az emberek értelmét, és távolítja el őket Jézus édes igájától, köti meg őket önmaguk keresésének és az egyéni ítéletnek nehéz láncokkal; amikor elhagynak minden jogot irányításukra, és magukat akarják irányítani, engedetlenek Isten és szent Egyháza iránt, akkor ugyanaz a Jézus, a megtestesült Ige, az Atya Bölcsessége, aki engedelmessé vált egészen a kereszthalálig, ismét ellenszert ad nekünk. Ez százszorosan vissza tudja fizetni, és vissza is fizeti minden módon az adósságot, amellyel Isten végtelen igazságosságának tartoznak az emberek...

Kedves áldott Urunk ismételen kifejezte nekem nagy vágyát, hogy Szentséges Fejét tiszteljük, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyét. Mivel az értelmi képességekkel való visszaélés visz most végbe oly nagy pusztítást a lelkekben, az értelem és a lélek képességeivel vétkeznek Isten ellen, azért Ő panaszkodik, oly szájalmasan, hogy lelke halálosan szomorú. Mindinkább kifejezi nekem, hogy lelkét nem ismerik, nem szeretik. Nem szavakkal fejezi ki ezt nekem, hanem eltölti a lelket ezzel a panasszal, érzellemmel, amely mintegy túlrad az Ő szent és imáadásraméltó lelkén. Félreérthetetlen módon tudatja, hogy kívánja lelkének megvigasztalását. Megmutatja és érezteti velem azt a szomorúságot és aggodalmat, ami kiváltotta benne ezt a panaszt örök Atyjához.

És amint az angyal régen megmondta Ábrahámnak, hogy Isten fog áldozatot találni az égő áldozathoz, és ő megfordulva talált egy kost... úgy most Isten ismét gondoskodik egy áldozatról, egy béke áldozatról, egy engesztelő áldozatról. Ez a teremtett és teremtetlen Bölcsesség Székhelye, tövissel koronázva.”

Megpróbáltatások

Teréz majdnem nyolc évig maradt Bootle-ban. Ezalatt nagy megpróbáltatásokat kellett kiállania, ami hozzátartozik mindig a tökéletesség következő fokának, a lelki házasságnak az előkészítéséhez. Noha voltak olyanok, akik felismerték nagy életszentségét, sokan akadtak azonban olyanok is, akik hazug képmutatónak tartották.

Közben Teréz folytatta önmegtágadásait. Elhatározta, sohasem fogja szomját eloltani, hacsak mások nem kívánják ezt tőle. Ha beteg, vagy fáradt, akkor is szótlanul és örömmel fog kiszolgálni másokat. Sose fog többet enni, vagy inni, mint amennyire okvetlenül szüksége van, s akkor is olyan dolgokat, amelyekről a leginkább irtózik. Sose fogja kifejezni tetszését, vagy nemtetszését. Sose fog beszélni magáról, ha nem szükséges, hacsak nem elítélőleg. Ha örömet

találja valakinek társaságában, kerülni fogja őt, amennyire csak teheti. Ha beszélgetésre van alkalma, inkább szentséglátogatást végez. Minden idejét imára fordítja, amikor teheti. Nem fog naponta többet pihenni félóránál, kivéve, ha beteg, vagy ha megparancsolják. Törekszik mindig a legtökéletesebbet választani. A testet mindig aláveti a léleknek mindenben. Érzelmait egyedül Jézusra irányítja, hogy mindent Őbenne láthasson és Őt mindenben.

Felajánlotta Istennek a tisztító tűzben szenvedő lelkekért mindazokat a búcsúkat, amelyeket elnyerhet, azokkal együtt, amelyeket halála után érte fognak felajánlani.

Az ördög is állandóan gyötörte Terézt. Főleg a Szent Fej tiszteletét illető kinyilatkoztatások iránt igyekezett kételyeket támasztani benne. Teréz beszámolt erről lelkiatyjának: „Az ördög azt mondja, hogy nem nagy bölcsességre vallana a végtelenül bölcs Istentől, ha olyan alávaló és gonosz egyént választana, mint amilyen én vagyok, hogy a világgal megismertesse vágyát a Szentséges Fejnek, mint az Isteni Bölcsességnek imádását illetőleg. Nem gondolnám, hogy valószínűbb, ha Ő egy nagy hittudóst választana ki erre, egy embert, akiről tudják, hogy szent és bölcs Isten dolgaiban, egy ilyen értéktelen és tudatlan teremtés helyett, mint amilyen én vagyok? Mit képzeltem, ki fog valaha is hinni nekem? Azonkívül, meg van írva, hogy hamis próféták fognak fellépni, legyenek tehát óvatos, és ne vezessem félre azokat, akik hinnének nekem.

Tudom, hogy mindaz, amit rólam mond, igaz – folytatja Teréz – de jóllehet még ma is szívesen meghalnék annak védelmében, hogy mindaz, amit mondtam Önnek igaz, mégis nyugtalan vagyok és félek, s minden oldalról rettegés vesz körül. Igyekszem nem figyelni arra, amit mond nekem, de akkor azt mondta, hogy Istennek el kellene hagynia engem, s magamra kellene hagynia teljes sötétségben és tudatlanságban, annak jeleként, hogy nem Istentől van, amit teszek (az Isteni Bölcsesség Székhelyének tisztelete terjesztését illetőleg). És ő azt mondja: »Lásd, mekkora világosságot nyersz ettől a föltételezett áhítattól, és milyen bölccsé leszel néhány nap alatt, ha követed és tiszteled azt, amit te Isteni Bölcsességnek nevezel«. Igyekszem nem figyelni arra, amit mond. A félelmet és nyugtalanságot annak jelének tekintem, hogy az ördög volt, aki akkor megjelent nekem, mert arra gondolok, amit Ön gyakran mondott nekem, hogy az igazi látomásoknál (amelyek Istentől jönnek) a félelem hamar megszűnik, és helyette szent béke, öröm és bizalom tölti el a lelket.”

Főleg akkor támadt Terézre az ördögök egész hada, amikor felajánlotta magát Istennek egy bűnös megtéréséért, s kész volt elvállalni az arra váró büntetéseket. „És akkor kértem szeretett Jézusomat és Máriát, engedjék meg az ördögnek, hogy gyötörjön engem. Kis fohászimákat mondtam a Szentséges Fejhez és Szívhez. Az ördögök rám rohantak és azt mondták, tűzzel fognak megégetni, folyékony tűzzel, amely örökké fog égni és sose fog megemészteni. Akkor éreztem, hogy testem minden része vonaglik és összehúzódik, mintha csak leforrázták volna. Az égő fájdalom átjárta csontjaimat és velőmet. Utána torkomat szorongatták, hogy majdnem megfojtottak. Majd ismét rettenetes bűzt éreztem, a bűnök bűzét, amelyek büntetéseit szenvedtem el. Természetesen, Ön jól tudja, hogy én tudom, az ördög hazug és nem félek tőle akár seregestül jön, akár egyedül, nem mintha nem ismerném tapasztalatból a hatalmát, vagy saját gyengeségemet, hanem azért, mert tudom, hogy Uram a mindenható Isten és Anyám Mária, és állandóan az ő sarka alatt van a feje... Elfelejtettem mondani, hogy nyelvem nagyon feldagadt s úgy maradt egész éjjel s a következő nap.”

Nyelvének megdagadásáról másvalaki is tanúskodott, aki látta Terézt ezekben a napokban.

Az ördög néha mindenféle kísértéssel gyötörte őt, majd angyal képében jelent meg, hogy megvigasztalja. Sőt egyszer az Úr Jézus alakját vette fel, sok angyalnak álcázott ördög kíséretében, s szentáldozásban akarta részesíteni Terézt. Ő azonban gyanút fogott, és megújította vágyát, hogy örökké Isten jegyese kíván maradni. Erre a jelenés hirtelenül kénköves felhővé változott, amelynek bűze majdnem megfojtotta Terézt, és az ördögök félelmetes üvöltés közben visszavonultak.

Néha azok is tapasztalták az ördögi támadásoknak bizonyos jeleit, akik Terézzel éltek, de nem fogták fel mindig, hogy miről volt szó. Nemegyszer az ördög nagy zajt csapott, az ablakot rázta, vagy nevetett, villámcsapásszerű dőrejt okozott, a bútorokon kopogott. Teréz ilyenkor megnyugtatta lakótársait, hogy ne féljenek, csak az ördög az. Máskor hallották, amint az ördög Terézt verte, vagy vonszolta körül a szobában, fülsiketítő sikítások közben. Olykor a kénes szagot is érezték.

Teréz fennmaradt leveleiben találunk egy jövőre vonatkozó látomást is, amelyben 1880-ban volt része. Ezt írta akkor Powell atyának: „Ha nem az engedelmességről lenne szó, sose próbálnám meg leírni azokat a félelmetes dolgokat, amelyeket láttam. Bízom azonban az Ő bölcsességében és hatalmában, hogy Ön helyesen meg fogja érteni mindazt, amiről az Ő Nevében kívánja, hogy beszámoljak.

Jézus, szeretett Jézusom, légy te egy Jézus számunkra, és ments meg minket, akiket megváltottál drága Véreddel.

Nem tudom hogyan, vagy hová vittek engem, de úgy tűnt fel nekem, hogy egy magas helyen voltam, és onnan néztem le a földre.

Először azt láttam, hogy sötét felhő borítja be a földet. Valódi, vastag, sötét anyag, amelyről megértettem, hogy az értelem sötétségét is jelképezi, amelybe belezuhant az ember.

Akkor hatalmas mennydörgést hallottam, és láttam a villám fellobbanását. Úgy tűnt nekem, mintha tűzgolyók estek volna a földre, és behatoltak annak közepéig, darabokra törve a sziklákat.

Vizek zuhogását hallottam, és félelmetes gyász siránkozás szállt fel a földről.

Alázatosan leborulva könyörögtem irgalomért Jézus Krisztus véreire és szenvedésére hivatkozva.

A sötétségen keresztül világosan lehetett látni a ragyogó csillagokat a föld keblén (szeretetének szent tabernákulumait). Könyörögtem Istenhez, ne ránk tekintsen, hanem Krisztusának arcára. És hallottam, amint egy hatalmas hang mondta: »Nem mentem meg ezt a népet, mert testesek. Ne kérj engem az Ő véreire, mert az Ő vére van rajtuk.« (Megértettem, hogy elítélésükként.) De mégis folytattam szegény imám egyesítését kedves megfeszített Jézusunkéval, ismételvén: »Atya, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek! Jézus, irgalom! Mária, segíts!«

Nem tudom megmondani, meddig tartott ez, mert nagyon féltem, és nagyon meg voltam alázva. De akkor hallottam egy hangot, amelyet oly jól ismertem. Kedves Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus mondta: »Hirdesd, hogy senki sem vész el azok közül, akiket nekem adtak.«

Akkor megszűnt a földrengés és a villámlás. Láttam kiéhezett és eszelős alakokat reszketve talpra állni. Homlokukon láttam a jelet. Velük és az egész mennyei udvarral együtt dicsértem és áldottam Istent, hogy végtelen bölcsességében és irgalmában megváltott minket az Ő vére által.

Egy másik alkalommal láttam az égen ragyogó csillagokat. Láttam, hogy füst száll fel, s utána láttam, hogy egy részük leesett. Aldott Urunk megértette velem, hogy könnyelműség, önmegtartóztatás hiánya és értelmi gög miatt sok papja el fog bukni.

Más alkalmakkor láttam száraz füvet, döglött teheneket és ájuldozó embereket. Azt hiszem, ez éhínséget jelképez, de nem mondták meg nekem határozottan. Nem tudom ezek bekövetkezésének pontos idejét sem, de felfogom, hogy ezek jelenleg fejünk fölött függenek.

A jel, amely megjelöli a megmentettek homlokát, a Bölcsesség, amelynek székhelyét megfelelő módon és nyilvánosan imádni kell, amint Ő mondja.”

Teréz megértette, hogy mindezen csapások után nagy béke fog következni:

„Miután ezek a dolgok elmúltak, nagyon kevesen maradnak, akiknek nem lesz az Ő pecsétje homlokukon, de ezek eljutnak az Atya Bölcsességének szeretetére és imáadására Jézus Krisztus személyében. A Szentlélek lakozik az Ő népe szívében és értelmében. Az Egyház

nagy békének és nyugalomnak fog örvideni. Istent imádni fogják, szeretik, ismerik, és igazán szolgálják majd.”

1882-ben számolt be Teréz Powell atyának azokról a titokzatos utazásokról, amelyeket egy előtte ismeretlen világrészen tett, két helyen egyszerre való jelenlét (bilokáció) által, a bennszülötteket oktatta a katolikus hitre. Nagyon hasonlítanak ezek Agréda Mária esetéhez, aki Spanyolországban élt, s hasonló módon többször felkereste az amerikai indiánokat, s őket kioktatta a katolikus hit elemeiről s a hitterjesztőkhöz irányította, hogy azok megkereszteljék őket.

Teréz valószínűnek tartja, hogy Afrikában járt ezeken az utakon. Egy alkalommal egy haldokló főnök kérte Terézt, hagyja nála keresztjét, amelyet mindig övén viselt. Teréz először nem akarta teljesíteni kívánságát, mert a keresztet csak használatra kapta az atyától. De úgy gondolta, ez jó bizonyíték lesz számára, hogy valódiak-e ezek az útjai s nem csak képzeletének szüleményei-e. Otthagyta a feszületet, s csak néhány nap múlva kapta vissza, titokzatos módon, amikor a főnök meghalt. Teréz jelen volt a főnök halálánál.

Mindezek hozzájárultak Teréz keresztjeihez, amikor Liverpool püspöke, O'Reilly felkért több tanult papot, hogy vizsgálják ki Teréz rendkívüli tapasztalatait.

Ezek nem kételkedtek Teréz őszinteségében, a rendkívüli jelenségeket azonban vagy élénk képzeletének, vagy hisztériának, vagy másféle önbecsapásnak tulajdonították. Ez befolyásolta a püspök véleményét is. Ekkor rendelte el, hogy Powell atya helyett másvalaki legyen Teréz gyóntatója, s többet ne parancsolják meg neki a lelkiéletéről írt beszámolókat.

Ezek a beszámolók amúgyis nagy lelki gyötrelmeket okoztak Teréznek, mert legszívesebben titokban tartotta volna élményeit, s így örömmel vette a parancsot. A lelkiatya cserével is jól járt, mert Snow atya, aki haláláig lelkipásztor maradt, szintén hitt a rendkívüli élmények isteni eredetében, miután alaposan tanulmányozta ezt a kérdést, és nagy szakértelemmel vezette őt.

„A Püspök nem kért engem, hogy változtassam meg véleményemet – írta Powell atya Snow atyának. – Csak saját véleményét fejezte ki. Hozzátette azonban: »Ha ez az Isten műve, sikert fog aratni az ellenkezés dacára.«”

Ezekben az években Teréz alig vett magához táplálékot. Ezt igyekezett eltitkolni, és sokszor tettette az evést az asztalnál. Néha gyóntatója megparancsolta, hogy egyék, ilyenkor azonban az nagy fájdalmat okozott neki, s nem tudta gyomrában tartani az ételt. Sokan nem voltak képesek elhinni ezt, s kétszínűséggel, csalással vádolták Terézt. Egyesek elmebetegnek tartották, s még a templomba sem engedték be. Máskor megtagadták tőle az áldozást. Egy asszony, akinél lakott, lopással vádolta Terézt, amikor nem találta pénzét, amiről később kiderült, hogy ő maga dugta el, de elfelejtette, hová. Ismét más valaki hazugsággal vádolta Terézt egy félreértés folytán. A sokféle vád és gyanúsítás miatt oly rossz híre támadt az egész egyházmegyében, hogy amikor új állást keresett, jobbnak látták, ha más egyházmegyébe megy.

Snow atyának írta Teréz, egyik levelében ezekről a megpróbáltatásokról: „Úgy tűnik nekem, hogy az ördög biztosan engedélyt kapott arra, hogy többször megszemélyesítsen engem, mert olyan dolgokról beszélnek, amire én sohasem gondoltam, s amit még kevésbé mondtam...

Azt gondoltam, talán tetszik kedves áldott Urunknak, hogy megengedje az embereknek, hogy valóban bűnösnek tekintsenek engem a különféle bűnökben, amelyek kiengesztelésére felajánlottam magamat. Így megengedi, hogy érezzem a szégyent és zavart, amelyet ezek a személyek éreznének, ha kitudódnának ezek a dolgok. Ha meg tudnám menteni egyiküket a megszégyenítéstől az utolsó félelmetes napon, mily szívesen alávetném magamat még többnek, mert nem hiszem, hogy ezek a dolgok nagyon fájdalmasan érintenének engem.

Nem óhajtok ellentmondani egyetlen vádnak sem, csak Önnél teszem ezt, mert Ön felelős Isten előtt szegény lelkemért.”

Szent Margit Mária életében is megtörtént, hogy az ördög megszemélyesítette őt, hogy megbotránkoztassa a nővéreket, akik azt hitték valóban Margitot látják titokban falatozni az éléskamrában. Lehet, hogy hasonló történt Teréz esetében is, mert ezt írta lelkiatyjának: „Az ördög nagyon dicsekedett tegnap este. Azt mondta nekem, hogy rávett egyeseket arra, hogy azt mondják, velük étkeztem. És ha valaki nem volna hajlandó azt mondani, amit ő akar, akkor ő maga tenné ezt, ez alkalommal nem vallana kudarcot. Azt teheti velem, amit akar, s neki gondja is lesz erre.”

Végre 1886. augusztusában megint kapott egy ideiglenes állást, de olyan helyen, ahonnan nyolc kilométert kellett gyalogolnia a templomig, bár hazafelé kocsin mehetett, így hétköznap nem tudott misére menni, de az Úr Jézus maga jött el megáldoztatni őt mindennap.

Két hónap múlva bezárták ezt az iskolát, de hamarosan másutt kapott állást. Itt sem tudott naponta misére menni, mert hetente csak háromszor, négyszer miséztek a közeli templomban.

Volt azonban itt egy öröme is Teréznek, az, hogy sikerült terjeszteni a Szentséges Fej tiszteletét. Ezt írja: „Nagyon jó emberekkel élek együtt, és minden este elmondunk néhány imát a kis könyvből. Minden reggel és napközben is gyakran kérem a kedves Urat, adja meg Önnek mindazt, ami az Ön javára és az Ő dicsőségére válik. Kedves Urunk lassúnak látszik a Püspök meggyőzésében (a tiszteletet illetően) de az Ő útjai a legjobbak, és nekünk várnunk kell, mint Máriának. Gyakran gondolkodom arra, mily nehezére eshetett neki, hogy isteni Jézusának istensége oly soká titokban maradt. Csodálkozhatott, hogy miért nem borul az egész teremtés imádattal szent lábai elé. Ő tudja, mily szívesen szenvednék, vagy megtennék bármit, ami hatalmamban áll szentséges Szíve kívánságának előmozdításáért.”

Két tanítónőtársa meghívta Terézt, hogy csatlakozzék hozzájuk Newchurch-ben, ahol ők tanítottak. Teréz négy hónapot töltött velük, s nagybőjtben megint sokat szenvedett. De itt többször mások is látták a szentostyát, amikor titokzatos módon részesült a szentáldozásban. A Szűzanya is megjelent neki, a kis Jézussal.

Itt azonban néha még vasárnap sem tudott templomba menni, ami nagy lelki kínokat okozott neki. Annál nagyobb volt öröme, mikor utána néhány hónapot olyan helyen tölthetett (Clitheroe-ban) ahol naponta két misét hallgathatott, s bármikor elmehetett a templomba.

1887 szeptemberében azonban egy éjszaka oly rettenetes szenvedésen ment keresztül, amiből öt perc túltett élete minden eddigi szenvedésén. Rettenetes félelem fogta el arra a gondolatra, hogy ez esetleg visszatérhet s kérte lelkiatyját, esdje ki számára a Fájdalmas Szűzanya védelmét és közbenjárását.

Lelki házasság

Végre befejeződött a hosszú előkészület, és 1887. október 23-án éjjel Clitheroe-ban megtörtént a lelki házasság csodálatos szertartása. Azonnal beszámolt róla Snow atyának, s néhány nap múlva Powell atyának is.

Ilyen élményekről azonban nagyon nehéz beszélni, s rájuk megfelelő szavakat találni. Háromszor is újra kezdte az írást, mert azt vette észre, hogy állandóan rövid imákba kezd. A végső beszámoló is tele van imákkal, amelyekben dicsőíti Istent. Ezeket most elhagyva, csak azokat a részleteket közöljük, amelyek a lelki házasság lefolyását igyekeznek némiképpen leírni.

„Jézus valóban és igazán egyesített magával az egész mennyei udvar jelenlétében. Bemutatott engem, mint szeretett jegyesét az örök Atyának és a Szentléleknek és áldott Anyjának, Szent Józsefnek, a keruboknak és szeráfoknak, stb. stb. Éreztette és megértette velem, mennyire valódi és igazi volt ez az egység, akárcsak az Ő isteni és emberi természetének egysége az Ő egyetlen személyében, Jézus Krisztusban, az örök Fiúban és Mária Fiában a megtestesülés pillanatától kezdve. Az Ő Nevében és segítségével elmondom, amennyire tudom, miként jött mindez létre.”

Erre Teréz elkezd leírni a házasság előzményeit, majd folytatja a fenti események leírását: „Akkor Jézus azt mondta: »Kelj fel Szerettem, hogy megdicsőíthessem a Szentháromság Egyistent és társul vegyelek téged az Ő imádandó jelenlétükben.«

És akkor áldott Anyjához fordulva, lányaként neki adott. Mária megfogta kezemet és Jézusnak adta. Ő levette róla a gyűrűt, amit előzőleg helyezett rá, és utána visszatette ugyanarra az ujra, mondván: »Társul veszek a teremtetlen Háromság nevében és jelenlétében és szeplőtelen Anyám jelenlétében, és neki adlak, mint leányát és mint társamat mindörökre.«

Beborított az örök Istenség lényege, és olyan dolgokat hallottam és láttam, amelyeket ember nem képes elmondani. Amikor kezdtem magamhoz térni, láttam a gyűrűt (amely balkezem gyűrűsujján volt) mintegy tövisszorú alakjában. Hét szép kristály ékesítette, szebbek, mint a gyémánt. Folyékony drágaköveknek látszottak. A középső Isteni Társam lelkét jelképezte, amelyben a három képesség az imádatra méltó Háromság jelképe volt. Ezekben, mint egy tükörben látszott lényegi egységük. Utána a jobbra lévő jelképezte a Szentséges Fejet, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyét. A másik oldalon lévő jelképezte a Szentséges Szívet, és a többi négy jelképezte szentséges kezének és lábának sebeit.

Mily fényesség és szépség árad ebből a kis gyűrűből! Mily dicsőséget ad! Azt hiszen nem tudtam volna nézni és életben maradni, ha Ő, aki adta, fenn nem tartott volna erejével.

Utána megengedte látnom a lelket, amelyet előzőleg gyakran láttam, de most szebb volt, mint valaha. Amint az angyalokkal dicshimnuszot zengettem, megmondta nekem, hogy az az Ő szeretett társának lelke volt. Az a dicsőség az én menyasszonyi ruhám volt. Ő megdicsőült bennem az Atyával és a Szentlélekkel együtt. Nekem örökké velük és áldott Anyjával és Szent Józseffel kell laknom.

Azt is mondta, hogy emlékezzem rá, hogy én az Övé vagyok, hogy Ő a mindenható Isten, és nekem, akárcsak Neki, Atyám dolgaival kell törődnöm.

Felfogom, hogy sokat kell tennem a lelkekért. Sok nehézség fog körülvenni. De bátornak kell lennem. Nagyon bíznom kell benne.

Azóta úgy tűnik nekem, hogy sok szent van velem, és az angyalok, mint díszörség, csodálkozó ámulattal figyelik az imádatra méltó Háromság irgalmasságát ez iránt a kicsinyeinek legkisebbje iránt. Állandóan egyesülhetek és egyesülök kedves Anyámmal, Máriával a Magnifikát éneklésében és dicsénekekben az Atyát, a Szentlelket és Jézus Krisztust, isteni Társamat dicsőítve.”...

„Leírtam a beszámolót a kimondhatatlan kegyről, amelyben Jézus Krisztus, Isten és a mindig áldott Szűz Mária Fia részesített. Amikor átolvastam, úgy tűnt, semmiképpen sem fejezi ki azt, ami valójában történt. A lelkemben végbement változás ugyanis olyan csodálatos, hogy nem tudom kifejezni, vagy leírni bármiféle hasonlattal, ami valóban történt.”...

„Az örök boldogságnak mily előízét kaptam, mert úgy látszik, a lélek egyesül Istennel, oly szoros egységgel, hogy elvesztésének félelméről szó sem lehet. Úgy tűnik, hogy a lelket, mint kis páracsoppet felszippanntja Isten végtelenségének óceánjába. Itt a lélek érzi, hogy mindent birtokol, és nem törődik azzal, él-e, vagy hal.”...

„Úgy tűnik, mintha hatalmas sassá változtam volna, aki fel tud repülni, és bele tud nézni a delelő napba. Amint azok, akik a napba néznek egy ideig, semmit sem látnak, csak azt, úgy most én sem látok mást, mint Őt mindenben és mindent Őbenne. A nagy halálfélelem és halál utáni vágy megszűnt.

Oly valóságosan érzem az elszakadást minden teremtett dologtól, és érzem, hogy oly nagy önuralomra tettem szert magam felett, hogy azt hiszem, senki sem tudja ezt megérteni, csak azok, akiknek édes Urunk, Társam és egyetlen Szerelmem megadja. Jól tudom ugyanis, hogy sose tudtam volna ezt elérni, bármennyire is dolgoztam és törekedtem volna rá. Ez teljesen az Ő műve. Annyira szabadnak érzem magam a halálnak e börtönéből, hogy igazságának fényében sütkérezve fekszem békében. Ő mélyre ásta az árkot, hogy megtölthessen engem Önmagával.

Ő betöltötte a völgyeket, egy szintre hozva azokat a dombokkal. Alacsonnyá tette a hegyeket, hogy láthassam csúcsukat és letekinthessek róluk mindarra, ami alul fekszik.

Atyám, sose tudnám elmondani Önnek mindazt, amit Ő tett értem jóságában és irgalmában. Úgy látszik inkább elveszek belőle, amikor igyekszem kifejezni őket olyan nullákkal, mint amilyen az emberi nyelv, amikor megkísérlem leírni a mindenható Isten igazságait és kegyelmeit.”

„Jóllehet úgy tűnik nekem, mintha egyszerre nem tudnám felfogni mindazt, amit Ő végtelen jóságában véghezvitt, mégis mily világosan igazán megtanított engem arra, hogy minden dolgot helyesen értékeljek itt, és helyesen ítéljem meg ajándékait és kegyelmeit.

Itt a lélek mintegy a szabadság igazi királynőjévé válik. Jézusért teljesen meg volt kötve és Ő szabadon bocsátja kis foglyát. A lélek lesüllyed semmiségének mélységébe és Ő felemeli őt a magával és az imádandó Háromsággal való legbensőbb egységre. A lélek mindentől megfosztotta magát az Ő kedvéért, és Ő saját dicsőségébe öltözteti. A lélek megízlelte az élet keserűségét Óérette, és Ő kimondhatatlan édességgel tölti el. Most, aki annyira félt és oly gyenge volt, erőssé vált és a magasba akar repülni. A napba akar tekinteni, és bele akarja temetni magát annak közepébe. Abba a napba, amelyre néha képtelennek érezte magát ránézni, mert a fény túl erős volt gyengesége számára. Most mélyebbre és mélyebbre kíván belemerülni abba az örök Lénybe. Bele akar tekinteni abba a tündöklő kristályba. Inni akar ott az élet vizéből és enni akarja az erősek ételét.

Itt megtanulta, hogy ő maga semmi, és nincs semmije, hogy minden isteni Társáé. Úgy érzi, mintha fel tudna menni a hegyek tetejére, hirdetni az Ő nagyságát, bölcsességét, szeretetét és jóságát, hangosan, az egész világnak, hogy mindenki elismerje, hogy Ő az Úr, és dicsérje és magasztalja Szent Nevét.

Úgy érzem, mintha nem lenne szívem, vagy lelkem, hanem Isten maga a lelkem és Ő ragyog és uralkodik ott csodálatos bölcsességgel és békével. Áldd lelkem az Urat, és minden, ami benned van, dicsérje Szent Nevét.

Úgy tűnik nekem, mintha kedves Urunk, isteni Társam és Mária, kedves királynőm és anyám királyi udvart tartanának szegény lelkemben. Mintha megengednék, hogy megértsem a dicsőséget, amelynek oly sok angyal és szent örül az Ő jelenlétében, mert ők jelen vannak és kísérni látszanak engem.”...

Teréz a nagy kegyelmek, amelyekben részesült, még alázatosabbá tették. Tökéletes egyszerűséggel folytatta tovább életét, és beszámolt a mindennapos eseményekről további leveleiben, amelyeket lelkiatyjának írt.

Negyvenhárom éves volt, amikor eljutott a tökéletességnek erre a magaslatára. Ezután még tizenhét évet élt a legteljesebb egységben isteni Urával, állandó imában, szenvedésben, részt véve Jézus szenvedésében és Istenért dolgozva.

Erről a további tizenhét évről aránylag kevés feljegyzés maradt fenn.

Rejtett élet

Teréz további élete külsőleg eseménytelennek mondható, és nyugodt volt. Belső életéről ritkán beszélt. Lelki élményei túl mélyek voltak ahhoz, hogy szavakat találjon rá. „Minél többre tanít minket Isten, annál kevesebbet tudunk mondani. Ezért volt Mária oly hallgatag. Lelke és szíve annyira tele volt, hogy nem tudott beszélni róla, és azt hiszem, ha megpróbált volna beszélni, behalt volna” – írja Teréz.

Snow atya elintézte, hogy Edinburghba mehessen az Irgalmas nővérek kolostorába, ahol az Atya nővére volt a főnöknő. Az Atya kérte, hogy hagyják békében élni, és ne fordítsanak rá nagy figyelmet. Kívánságát hűségesen teljesítették. Teréz boldogan élt tizenkét évig a Nagy Szent Katalin kolostorban. Tanított a nővérek iskolájában, látogatta a szegényeket, kiszolgálta a látogatókat, kíségtett a házban, hasznosította magát, ahol csak tudta.

Többször megpályázott másutt tanítónői állásokat, de ezekből sose lett semmi sem. Így Isten akaratát látta abban, hogy a kolostorban éljen.

A nővérek azonnal megszerették, és teljesen megbíztak benne. Szinte úgy élt közöttük, mintha egy lenne közülük. Jó ítélőképessége és tág látóköre könnyűvé tette a vele való együttélést.

Rendszerint egy kis szobában élt, amelyet a kórusból falaztak el. Nagy örömeire szolgált, hogy ily közel lehetett az Úrhoz és vele tölthette az éjszakákat.

Advent és nagyböjt idején most is néha oly gyenge volt, hogy úgy kellett a kápolnába vinni. A nagyhét jó részét mozdulatlanul az ágyban töltötte, mintha meghalt volna. Az őt gondozó nővér azonban tudta, miről van szó. Tanúskodott arról, hogy látta vérezni fejét és testét. Amikor megmosta Teréz lábát, kis szilványi bíborszínű daganatot látott talpán. Teréz sose engedte meg neki, hogy oldalát is megnézzék. Néha azonban elégetésre átadott neki véres rongydarabokat, amelyek nagyon kellemes illatot árasztottak. Kezén nem látott a nővér sebhelyeket. Haja alatt azonban észrevette a megalvadt vért, melyet mintha tüskék okoztak volna. Többször a székben eszméletlen állapotban találta Terézt, kinyitott szájjal, ostyával a nyelvén.

Powell atya fennakadt egy kifejezésen a lelki házasság leírásánál, s előbb megkérdezte két pap véleményét, utána pedig magyarázatot kért Teréztől. Ez a rész a hasonlat volt, amellyel az Úrral való egységét az isteni és emberi természet Jézusban való egységéhez hasonlította.

Teréz így magyarázta meg: „Amikor kedves Urunk azt mondta nekem, hogy egységünk olyan volt, mint a két természetnek egy Személyben való egysége és mint a test és lélek egy személyben való egysége, úgy értem, hogy amint az isteni természet nem vegyült vagy keveredett össze az emberi természettel (csak istenivé tette, vagyis Isten Fia Személyéhez tartozóvá), de ugyanakkor Jézus Krisztus legkisebb cselekedetének is végtelen értéket adott, minden cselekedet isteni cselekedet lévén, és minden engesztelés végtelen engesztelés, úgy ezentúl az én minden cselekedetem is értékesebb Isten előtt, és minden kis áldozat, amelyet Vele egyesülve hozok, a leghatásosabb, nem az én bármiféle érdemem révén, hanem az egység miatt, amelyet Ő hozott létre köztünk.

Talán Ön jobban megért engem, ha Szent Pál szavait használom, amellyel kifejez valamit, amit én tapasztaltam: »Most Krisztus él bennem.«

És amint a test élete a lélek, úgy még inkább igaz, hogy Jézus az én lelkem és testem élete és szorosabban egyesülök vele, mint ahogy azt szóval ki lehet fejezni. Például, felfogom, hogy amikor beszélek a betegekhez, szegényekhez és a szegény bűnösökhöz, Ő beszél, vigasztal és Ő enyhíti meg őket, látványt ad és világítja meg őket az én szegény szavaimon keresztül, és én örvendek, hogy ők hallják az Ő kedves szavát szólni szívükben és lelkükben.

Ó, ha legalább halvány fogalmat tudnék adni arról, amit a lélek tapasztal ebben az Isten és egy emberi lélek közt lehetséges legszorosabb egységben! Ha minden emberi lény bánatát egyesíteni tudnánk és az az idők kezdetétől a végéig tartana, az semmi se lenne egy ilyen egység egyetlen pillanatával összehasonlítva.”

Snow atya is megnyugtatta Powell atyát, hogy Nagy Szent Teréz és Keresztes Szent János is hasonló kifejezésekkel írják le a lelki házasságot.

Teréz tapasztalata megegyezett még egy másik pontban is a nagy misztikus szentekével. A tökéletességnek ezen a fokán nincs már szükség a régi nagy önmegtagadásokra. Teréz kezdett kissé többet enni, többet pihenni, hogy jobban tudjon dolgozni. Lelkiatyját megkérdezte erről, s az megnyugtatta, hogy Keresztes Szent János is foglalkozik ezzel a kérdéssel. Korántsem jelentette azonban ez azt, hogy ezután Teréz teljesen feleslegesének tartotta volna az önmegtagadást, és mindenben felhagyott volna vele.

A kolostorban is tapasztalták a nővérek, hogy Teréz mindig vidám, szenvedései ellenére. Az egyik nővér kijelentette, hogy ilyen vidám teremtést még nem látott.

Teréz különösen szerette a nehéz munkát végző segítő nővéreket és szívesen töltötte velük a felüdülés idejét, szórakoztatta őket történeteivel, sőt még táncolt is előttük egy népszerű dallamra.

A nővérek gyakran fordultak hozzá apró nehézségeikkel, mint pl. ha elvesztettek egy kulcsot, vagy nem tudtak kihúzni egy fiókot. Ő ajánlotta nekik, hogy először próbálkozzanak meg minden természetes eszközzel, de ha ezekkel semmire sem mentek, mindent meg lehet tenni egy keresztvetéssel. Egyszer váratlan vendégek jöttek, és hirtelenül kellett ebédet készíteni számukra. Nem volt elég idő a hal megfőzésére. Terézt hívták segítségül. Ő keresztet vetett a fazék fölé. A vendégek kitűnőnek találták a halat.

Teréz megjövendölte a háborút, és szánakozva nézte az iskolás gyerekeket, akik közül sokan meg fognak halni az ütközetben. Leírta, hogyan fognak harcolni a levegőben és a víz alatt. Hallgatósága nevetett rajta, mert akkor még nem találták fel sem a repülőgépet, sem a tengeralattjárót.

Gyakran megmondta a távollevő egyének halálát, akik közül nem egyet segített az utolsó pillanatban jelenlétével, anélkül, hogy elhagyta volna a kolostort. Egy beteg asszony beszámolt az őt látogató nővéreknek arról, hogy éjjel Miss Higginson meglátogatta őt, s felforralta szármára a vizet. A nővérek utána megbizonyosodtak róla, hogy Teréz nem hagyta el azon az éjjelen a kolostort.

Az ördög is felkereste néha, de Teréz ezt írta Snow atyának: „Úgy látszik már nincs sok ereje. Azt hiszem inkább nagy félelem tölti el.”

Lelki házasságának évfordulóján írta: „Az áldott Háromság most tanít engem mindent Önmagukban mutatva, nem mint néha Istent szoktam látni mindenben. Most mindent Istenben látok. Látom, miként működik szeretete és bölcsessége mindenben az Ő nagyobb dicsőségére és a lelkek üdvére.”

Egy másik levelében írja: „Nem hiszem, hogy ha az egész világ rágalmazna most engem, az a legkevésbé is zavarna. Azt hiszem jól megtanultam, hogy a világ dicsérete vagy rosszakarata csak üres buborék, és még gondolni sem érdemes rá. Örülök neki, hogy először éreztem, de remélem lépcsőül szolgált, s nem bukásomra, és amint Ön mondja, a jóságos Úr többet adott nekem legkisebb kegyelmében, mint amennyit elvesztettem vagy elveszthetek jó hírnevemben. Addig, amíg az Övé vagyok, mit használ nekem? Sőt, hálát adhatok Neki, mert ha nincs semmim, hasonlóbba válók Hozzá.”

Teréz megsemmisített majdnem minden neki írt levelet, csak néhány maradt fenn. Az egyik ilyen levélben Snow atya megerősíti a nagybőjtben rá váró szenvedések miatt aggódó Terézt.

Húsvét után Teréz beszámolt neki a nagybőjtről:

„Biztos vagyok benne, hogy Ön dicsérni fogja kedves Urunkat, és hálát ad neki mindazért, amit velem tett, amikor megengedte, hogy egy ilyen hitvány nyomorult annyira részt vegyen az Ő rettenetes szenvedésének félelmetes gyötrelmeiben. Mindaz, amit más években tapasztaltam, együttesen véve semminek látszik előttem összehasonlítva azzal, amit ebben az évben viseltem el, és ideje is hosszabb volt.

Valójában sose voltam jól a múlt nagybőjt óta, de októberben félelmetes lelki gyötrelmeket kezdtem érezni, sokkal rosszabbakat, mint amilyeneket képes voltam elviselni azelőtt, és hétről-hétre növekedett erősségük. Időnként rettenetes csüggedés vett erőt rajtam, és egy összemorzsoló erő lenyomott. Minden oldalról éreztem magamon Isten igazságosságának kezét, amint erősen rám nehezedett. Méltatlankodásának lehelete tűzként emésztett. Ő, mily félelem fogott el! Ki tud ugyanis ellenállni a haragos Istennek? Mindenfajta bűn nehezedett rám és vett körül. Éreztem, amint egy mindent látó Szem figyel és kutat bennem, és nem tudom kifejezni, mily rettenetes helyzetben voltam. Elhagyatva éreztem magamat Istentől, mert Ő teljesen elrejtőzött.

Utána testi szenvedéseim tűntek néha elviselhetetleneknek. Nagybőjt harmadik hetében úgy éreztem, mintha minden csontom összetört volna. Ezt néhány hétig félelmetes émelygés és

vérhányás követte. Jóllehet minden oldalról megrendült az egészségem, mégis még többet kértem, hacsak egy lélek számára is lehetővé teszek ezáltal egyetlen szeretet felindítást.

Volt a börtönben egy szegény asszony, King Jessie, aki kilenc gyermeket gyilkolt meg. Megátalkodott bűnében. Kértem kedves Urunkat, nevének dicsőségére és szent lelkének haláltusájára, amit érte viselt el, adja meg neki a töredelem és bűnbánat kegyelmét. Én szívesen szenvedek ezért többet, ha lehet, és magamra vállalom a büntetést bűneiért, ha Ő megadja, amit kérek. Megmondtam neki, hogy nem hagyom el addig, míg meg nem hallgat, és nem irgalmaz. Megtette. Legyen áldott mindörökkön örökké.

Azután hallottam egy emberről Írországból, aki nagy botrányt okozott. Különösképpen felajánlottam magamat érte. Kedves Urunk többet adott, mint amit kértem, amint Ön láthatta a levélből, amit olvasásra átadtam.

Azután ott voltak a missziók, és nagyon sok lélek, aki segítségre szorult, s akiket kedves Urunk irgalmasan megengedett, hogy segítsek. Istené legyen mindig a dicsőség!

Nagyon rosszul voltam az egész húsvéti időszakban. De milyen édes dolog szenvedni egy kicsit Őérte, aki oly sokat tett értünk! Mindaz a szenvedés, amit egy egész életen keresztül elviselhetnénk, semmi annak az örömnél egy pillanatával összehasonlítva, amivel Ő teljesen átítat minket. Az utóbbi időben többször megengedte nekem, hogy részesedjem legdrágább vérében, szent oldalából, és ez kimondhatatlan élvezetet és új erőt nyújtott nekem. A Szentséges Szív csodálatos szeretete! Ki képes szavakba öltetni mélységét!? Egyedül csak a tapasztalat taníthat meg erre.

Utána kedves Urunk megengedte hallanom a résztvevő és vigasztaló imákat, amelyek a földről felszállnak szent lelkéhez. Láttam a gazdag kegyelmeket és kimondhatatlan áldásokat leszállni azokra, akik gyakorolják a Szentséges Fej tiszteletét, s akikben kedve telik. Ha minden lélekkel meg tudnánk láttatni és ismertetni Őt, mint amilyen, akkor minden szív szeretné, és minden nyelv dicsérné.

1899 júliusában Terézt kérték testvérei, hogy menjen hozzájuk, és segítse őket. Egyik nővére állandóan beteg volt, és a másik nem tudta gondját viselni, mert az iskolában kellett tanítania. Teréz elhagyta a kolostort, nem is gondolva arra, hogy sose fog oda visszatérni. Mikor beteg nővére felgyógyult, Teréz megint azt tervezte, hogy tanítónői munkát vállal. Egyelőre azonban nem talált állást, s azért elment egy barátnőjéhez, hogy ott ápoljon egy beteget. Itt naponta három-négy misét is tudott hallgatni, majdnem minden este részt vehetett a szentségimádáson, látogathatta a templomokat.

Teréz mindig gondosan megünnepelte a Szentséges Fej tiszteletét a Szentséges Szív ünnep után következő pénteken. 1900-ban ezzel kapcsolatban ezt írta Powell atyának:

„Igazán boldog és szent ünnepet kívánok Önnek! Mily csodálatosan megfelel a Szentséges Fej és a szent lélek tisztelete a mai idők követelményeinek, talán jobban, mint bármi más az előző korokban. Mert most, minden eddigénél inkább, elválasztják az értelmet és a szívet. Hiányzik az önfegyelem, s ugyanannak a személynek képességei állandóan hadakoznak egymással. Nincs egység az értelem és a szív között. Ennek a tiszteletnek gyakorlása megtanít minket arra, hogy megfelelő fényben lássuk a dolgokat. Megszeretteti velünk Isten dolgait, és megvetjük a hiúság és bűn csalóka ragyogását és üres buborékait. Összehozza és egyesíti az értelmet és a szívet, mint ahogy a Szentséges Fej és a szerető Szív tisztelete egyesül, és egyet képez. A Szentséges Fej és szent lélek tisztelete ugyanis kiegészíti a Szentséges Szív tiszteletét.” (A fentiekben a szent lélek Jézus lelkét jelenti.)

Az utolsó állomás

Teréz 1903-ban visszatért Nestonba testvéreihez, s megint tanítónői állást keresett. Kapott is egy ajánlatot Chudleigh-ből, túlzottan feldicsérve a valódi helyzetet. Ő, mint mindig, kikérte előbb lelkiatyjának véleményét, s Snow atya engedélyével elfogadta az állást.

1904 januárjában érkezett meg új helyére, zuhogó esőben. Egy hétig nagyon beteg volt utána. Az iskola magános épület volt a dombok között. Négy kilométerre volt tőle a legközelebbi postaláda. A látóhatáron semmiféle más ház nem látszott. Szobájában még lámpa sem volt, csak egy vékonyka gyertya, annak a fényénél írt. A kis templom kb. két kilométer távolságra feküdt tőle. Az út dombokon át vezetett oda. A lakóház nagyon nedves volt, és javításra szorult. Patkányok szaladgáltak benne. A vidéket „Anglia öntözőkannája” névvel becézték, s mióta Teréz megérkezett, mindennap esett.

Az iskolában mindössze nyolc szétrongyolódott olvasókönyvet s egyéb tankönyvet talált. Lord Clifford földbirtokának térképéről kellett földrajzot tanulniuk. Az ő szolgálatában álló emberek gyermekei számára épült a kis iskola. Összesen huszonnégy tanulója volt.

Egy hónap múlva Teréz ismét írt Snow atyának. A lakás ablakait még mindig nem üvegezték be, s az ablakkeretet sem javították meg, úgyhogy nagy tócsákban állt az esővíz a lakásban. Az idő hidegre fordult, és fagyos szél fújott. Teréz nagyon megfázott, nyaka megmerevedett, arca megdagadt és megfeketedett, szemei gyulladásban voltak. Legjobban azonban az fájt neki, hogy így nem tudott elmenni a templomba. Biztosra vette azonban, hogy az Úr akarata, hogy ott maradjon. Minden Betlehemre emlékeztette, és hálát adott érte. Néhány évvel ezelőtt látomásban látta már ezt a helyet. Akkor templomnak képzelte az iskolaépületet. Mielőtt megérkezett oda, érezte, hogy kereszt vár rá, s mi lehetett volna számára kereszt, ha nem az, hogy távol volt a templom, és többször képtelen volt misére menni s áldozni.

Húsvét után megint nagyon megbetegedett. A lakás olyan nedves volt, hogy egy centiméteres zöld penész nőtt papucsán egy hét alatt. Szívével is gyengélkedett.

Mikor megjött a jó idő, valóban széppé vált a környék, s bővelkedett virágokban. Teréz is jobban lett, s ismét naponta eljárt misére.

A nyári vakációt ismét testvéreivel töltötte, de utána visszatért Chudleigh-be. A gyerekek nagyon szerették, s ő csak „kis csibéim”-nek becézte őket. De ha kellett, szigorúan is rendre tudta utasítani őket. Iskola után a lányokat főzni tanította, s hazavihették, amit készítettek. A szegény gyerekeket megvendégelte. Ha valaki beteg volt a környéken, ő volt az első, aki meglátogatta, hogy segítségére legyen.

Mindig el volt foglalva. Miseruhákat varrt Snow atya számára, s a gyermekeknek is készített ruhát. Nagyon szépen tudott varrni. Egyszer egy kiállításon díjat nyert egy kisbaba számára varrt ruhával.

A karácsonyi szünetet korán kezdték, s Teréz azt tervezte, hogy megint testvéreinél tölt néhány hetet. Már készen állt az útra, amikor hirtelen szélütés érte. Szerencsére hamarosan megérkezett a kocsi, amelyen utazni akart, s így megtalálták, a földön fekvő. Magánál volt, de teljesen tehetatlenné vált.

Egy ápolónő gondozta nagy szeretettel. Terézt erős fejfájás kínozta, s szemét is annyira bántotta minden fény, hogy szinte teljes sötétben kellett tartani a szobát. Szíve is gyenge volt. Aludni sem tudott.

Az ördög még itt is zaklatta. Az ápolónő látta, hogy vizet öntött Teréz ágyára, s egészen átáztatta takaróját.

Az ápolónő először nem tudta mire vélni ezt, s mikor Teréz megmondta neki, hogy az ördög akar így kellemetlenkedni neki, az ápolónő felkiáltott: „Bárcsak menne aludni, s hagyna minket is aludni egy kisé!” Teréz mosolyogva válaszolt neki: „Kedvesem, ő sosem alszik.”

Teréz egész életében elfogadta Isten akaratát. Most is ismételtette ápolónőjének: „Kedvesem, szeresd Isten akaratát, és élvezni fogod az eget a földön.” Mindenben Isten kezét látta, kicsi és nagy dologban egyaránt. Ha kisgyermekkel találkozott, a kis Jézust látta benne. Amikor meggyújtották a lámpát, annak a fénye Jézus arcának fényére emlékeztette. Amikor forralás közben kifutott valami, Isten túlaradó szeretetére gondolt.

A kisgyermek tanítónője maga is kisgyermekké vált, s készen állt arra, hogy belépjen a mennyek országába.

Február 9-én jóéjszakát kívánt ápolónőjének, s megköszönte odaadó munkáját. „Ne félj, kedves gyermekem, – mondotta neki – hanem szerető bizalommal helyezd kezedet az Atya kezébe. Ő biztosan fog irányítani téged minden ösvényen, és amikor az út göröngyös és köves, karjaiban fog hordozni téged.”

Ezek voltak utolsó szavai. Éjfél tájban az ápolónő észrevette, hogy lélegzete nehezzé vált, s hozzá sietett. Teréz elvesztette eszméletét és teljesen megbénult. Többet nem is tért magához, február 15-én bekövetkezett haláláig.

Holttestét az iskolában ravatalozták fel. Arca olyan rózsássá vált, mintha csak aludna, úgy hogy haboztak bezárni a koporsót, hátha nem halt meg.

Nestonban, anyja mellé temették el.

Ápolónője, aki később belépett a Szegény Klárák közé, írt egy hosszú beszámolót Snow atyának, aki többek között ezt válaszolta neki: „Egyáltalán nem vagyok szomorú halála miatt. Amikor a táviratot megkaptam, azonnal a templomba mentem, és a szentélyben állva elmondtam a Te Deum-ot, nagy buzgósággal és vigasztalással hálálkodva Urunknak a csodálatos kegyelmekért, amelyekkel őt elhalmozta és az ő megdicsőüléséért és boldogságáért. Egyetlen imát sem mondtam érte, biztosra vévén, hogy a mennyben van. Mindannak ismeretében, amit róla tudok, helytelennek éreztem azt képzelni, hogy a tisztítótűzben van. Egyesek azt mondták itt nekem, hogy amikor imádkozni próbáltak érte, azon kapták magukat, hogy hozzá imádkoznak. Semmiféle veszteség érzetem sincs, mert közelebb érzem magamhoz, mint amikor itt volt.”

Jézus Fejének tisztelete

Még nem alakult ki Jézus Szentséges Fejének, mint az Isteni Bölcsesség Székhelyének tisztelete. Egy püspök ugyan jóváhagyott egy kis imakönyvet, amelyben erre a célra szolgáló imákat gyűjtötték össze, de úgy látszik ez az imakönyv nem terjedt el, s jelenleg sehol sem kapható. 1937. augusztus 26-án, G. Puyo, V. G. jóváhagyta a következő litánia angol szövegét.

Litánia Jézus Szentséges Fejéhez

Uram, irgalmazz nekünk!

Krisztus, kegyelmezz nekünk!

Uram, irgalmazz nekünk!

Krisztus hallgass meg minket!

Mennyei Atyaisten Irgalmazz nekünk! (Ez a további válasz)

Megváltó Fiúisten!

Szentlélek Isten!

Szentháromság, Egyisten!

Jézus Szentséges Feje, (így kezdődik minden könyörgés)

a Szűz Mária méhében a Szentlélektől alkotott Fej!

az Isten Igéjével lényegileg egyesített Fej!

az isteni Bölcsesség Temploma!

az örök világosság tűzhelye!

a Végtelen Értelem szentélye!

Gondviselés a tévedés ellen!

az ég és föld Napja!

a tudomány kincsháza és a hit pecsétje!

szépségtől, igazságosságtól és szeretettől sugárzó Fej!

kegyelemmel és igazsággal teljes Fej!

az alázatosság élő példaképe!

Isten végtelen Fenségének visszatükröződése!

a mennyei Atya örömének tárgya!

akit a Boldogságos Szűz Mária simogatott!

akin a Szentlélek megnyugodott!

aki megengedted, hogy dicsőséged visszfénye felragyogjon a Tábor hegyén!

akinek a földön nem jutott hely, ahol megpihenjen!

aki szívesen fogadtad Magdolna illatos kenetét!

aki méltóztattál megmondani Simonnak, hogy nem kente meg Fejedet, amikor beléptél házába!

aki vérverítékben áztál a Getszemáni-kertben!

aki sírtál bűneink felett!

akit tövissel koronáztak!

akit méltatlanul bántalmaztak Szenvedésed alatt!

akit megvigasztalt Veronika szeretetteljes cselekedete!

aki lehanyatlottál a Kereszten abban a pillanatban, amikor megváltottál minket lelkednek testedtől való elválása által!

minden e világra jövő ember világossága!

vezetőnk és reményünk!

ismered minden ínségünket!

minden kegyelem szétosztója!
 az isteni Szív indulatainak irányítója!
 a világ kormányzója!
 minden cselekedetünk megítélője!
 aki ismered szívünk titkait!
 akit meg akarunk ismertetni az egész világgal, hogy imádjanak!
 akiben gyönyörködnek az angyalok és a szentek!
 akit egykor szemtől-szembe látni remélünk!

Imádjuk Szentséges Fejedet, Ó Jézus, és mindenben alávetjük magunkat végtelen Bölcsességed határozatainak.

Könyörögjünk! Jézus, aki méltóztatnál kinyilatkoztatni Higginson Teréz szolgálódnak végtelen vágyadat Szentséges Fejed imáadását illetőleg, add meg nekünk az örömet, hogy azt megismertessük és tiszteletét előmozdítsuk. Engedd, hogy Világosságod egy fénysugara lelkünkre essen, hogy mi világosságról világosságra haladjunk a Te imáandó Bölcsességed vezetése alatt a választottaidnak megígért jutalomig. Amen.

(Mivel ez a litánia nem tartozik az Egyház hivatalos imái közé, egyéni tetszése szerint ki-ki változtathat a könyörgéseken, amikor egyedül mondja el. Ha más változatai is elnyerik az egyházi jóváhagyást, azok is használhatók közös imára magánájtatosság jellegével.)

Fohászok

(Némelyik Higginson Teréztől)

Drága mennyei Édesanyám, Jézus imáandó Fejének, az Isteni Bölcsesség Székhelyének első és legkiválóbb tisztelője, vezesd el lelkemet e fölséges Isten-Városába, hogy boldogító világosságában éljek most és mindörökké.

Jézusom, Szűzanyánk Szeplőtelen Szívével egyesülve, imádom isteni Bölcsességedet, Szentélyében: Szentséges Fejedben.

Jézus Krisztus Szentséges Fejében lakozó isteni Bölcsesség, irányíts minket minden utunkon! (H. T.)

Örök Atya, Szűzanyánk Szeplőtelen Szíve által felajánlom Krisztus Szentséges Fejét a te legnagyobb dicsőségedre és tiszteletedre, a lelkek javára.

Jézusom imáandó Feje, isteni Bölcsesség Székhelye, légy lelkem állandó lakhelye! (H. T.)

Az isteni Bölcsességről nevezett Nagyszonyunk, könyörögj érettünk! (H. T.)

Higginson Teréz imája

Isteni Bölcsesség Székhelye, a Szentséges Szív minden érzelmének és szeretetének irányító ereje, szabályozója és kormányzója!

Ismerjen meg téged minden értelem!

Szeressen minden szív!

Dicsérjen minden nyelv, most és mindörökké!

Igazán te vagy

a sötétben világító Fény,

a tudás magassága és mélysége,

mert tebened van jelen minden.

Uram és Istenem, kérlek
az Isteni Bölcsesség Székhelyére,
Szentséges Szíved szeretetére,
kiontott drága véredre,
szenvedésedre és aggodalmadra, amit szent emberségedben vállaltál,
pecsételd meg most ezt a tiszteletet,
s add határozott bizonyítékát az illetékes egyházi hatóságnak erre vonatkozó akaratodnak.
Siettesd, Urunk, a napot, amikor mindnyájan
isteni bölcsességéd és kimondhatatlan szereteted mélységét tekintve
elkezdhetjük itt azt a végtelen boldogságot,
amely a szentek és az angyalok öröme
és amelyről mi is reméljük,
hogymeg örökké örüdeni fogunk neki.
Fény és Szeretet,
jőjj gyorsan,
oltsd el ezt a lobogó tüzet,
amely elemészti egész lényemet,
jőjj,
s teljesítsd akaratodat
és egyetlen vágyamat,
Uram, ne késlekedj soká!

Te, ki kezdetben azt mondtad:
„Legyen világosság!” és úgy lett,
szólj most, mindenható Isten,
és akard, hogy ez az állandó fény kiáradjon,
és ennek a napnak ragyogó sugarai
megvilágítsák értelmünket és szívünket!
Bizonyítsd be Urunk,
ha ez a Te szent akaratod,
hogymeg Te vagy az élő és igaz Isten!

Mária, kérlek téged
minden szeretetre és tiszteletre,
amelyet az Isteni Bölcsesség Székhelye iránt tanúsítottál,
amely előtt a Kerubok és Szeráfok
imádva borulnak le,
és szent félelmükben megremegnek;
ezen Szentséges Fejre kérlek,
amelyet oly nagy szeretettel szorítottál
Szeplőtelen Szívedre,
s öledben pihentettél!
Mária és József,
ti angyali karok
és a szentek dicsőséges gyülekezete,
emeljétek fel most lelketeket, szíveteket és kezeteket
az imádásra méltó Szentháromsághoz,
és kérjétek a Szentek Szentjét,
vesse tekintetét Jézus drága vérenek
e meleg, bíborvörös, végtelen értékű cseppjeire,

amelyeket isteni bölcsessége parancsára ontott.
 Esdjétek ki tőle,
 halálíg tartó engedelmességéért,
 bölcsességéért és szeretetéért,
 amelyekről teremtményei előtt bizonytságot tett,
 hogy keljen fel és árássa szét
 ezt a fényt az egész földön.
 Hol volnánk mi mindnyájan
 az Ő végtelen bölcsessége és szeretete nélkül?
 A semmiben, amelyből mindent teremtett.
 Ezért kell minden teremtménynek
 elismernie, dicsérnie, áldania és szeretnie
 ezt a bölcsességet.
 Imádják Jézus Szentséges Fejét,
 mint annak székhelyét.
 Ne az én,
 hanem a te akaratod legyen meg!
 Azaz kész vagyok a tetszésed szerinti időt kivárni,
 de, Uram, te tudod,
 mily hatalmasan lángol bennem ez a tűz.
 Te mindent tudsz.
 Szeretetem és vágyam nincs rejtve előtted. Amen.

Higginson Teréz imáját és fohászait a Westminster-i Imprimaturral (1926. szept. 2, Edm. Can. Surmont Vic. Gen.) ellátott angol életrajzából fordítottuk.

Jézus Szentséges Fejének ünnepe

Higginson Teréz példájára mi is ünnepeljük meg Jézus Szentséges Fejét a Jézus Szíve ünnepet követő pénteken.

Vegyünk részt a szentmisén, áldozzunk, ajánljuk fel ezt és egyéb imáinkat engesztelésül az emberi gőg és istentelenség súlyos bűneiért. Imádkozzunk ennek az áhítatnak egyházi jóváhagyásáért és Higginson Teréz boldoggá-, és szenttéavatásáért.

Önfelajánlás Jézus Szentséges Fejének

Saját szavainkkal felajánlhatjuk magunkat az Isteni Bölcsesség Székhelyének. Pl. így:
 Jézusom, Szentséges Fejed, az Isteni Bölcsesség Székhelye tiszteletére felajánlom neked lelkem minden képességét, de különösen *értelmemet*, hogy az mindenben a te igazságaidat kutassa; *emlékezetemet*, hogy mindig szemem előtt tartsam tanításodat és életpéldádat; *képzeletemet*, hogy az mindig a jóra és szépre irányuljon; *akaratomat*, hogy mindig megegyezzék a tiédde; *érzelmeimet*, hogy azok mindig azonosak legyenek a te Szent Szívedével.

Add, hogy sose éljek vissza lelkem egyetlen képességével sem, hanem minddel Téged szolgáljalak, közvetlenül és felebarátaim segítségével keresztül egyaránt.

Felajánlom mindezt engesztelésül múlt bűneimért, mulasztásaimért, valamint mások hasonló bűneiért, főleg pedig az istentagadás, az önistenítés, a kevélység és az önzés bűneiért.

Tégy apostoloddá, hogy terjeszthessem Szentséges Fejed tiszteletét, s elvezethessek másokat is az isteni Bölcsesség Székhelyének imadására. Áradjon ki ezáltal az egész világra

bőséges áldásod, amellyel megjutalmazod azokat, akik elismerik, tisztelik és imádják isteni Bölcsességedet és másokat is erre buzdítanak. Amen.

Jézus Feje képének tisztelete

Lakásunkban szépen bekeretezve, s imakönyveinkben szentképek alakjában tiszteljük Jézus arcképét. Felhasználhatjuk erre akár a Turini Lepel arcképét, vagy Veronika kendőjének képét, vagy bármely más, alkalmas képet, amely Jézust ábrázolja, esetleg Szent Szívével együtt.

Terjesztés

Ismertessük meg másokkal is Jézus kívánságát Szentséges Feje tiszteletét illetőleg. Erre felhasználhatjuk ezt a füzetet. Az angol életrajz jelenleg nem kapható, de annak francia fordítását 1971-ben ismét kiadták. Felvilágosításért írjunk a következő címre: Centre Sagess, Cagnotte, 40300 Peyrehorade, France (C.C.P. :542-70 Bordeaux). Talán ott tudnak az angolnyelvű irodalom árusítójáról is. Angolul egy kis 32 oldalas füzet is megjelent, de a kiadó címe nélkül. Ennek címe: Message of Our Lord to Teresa Higginson.

Felhasznált irodalom

Teresa Helena Higginson, Servant of God, “The Spouse of the Crucified”, by Cecil Kerr.

Eredetileg 1927-ben a Sands and Co. 15 King Street, Convent Garden, London, England kiadásában jelent meg, de utána kiadta az Academy of California Church History is, a Sierra Printing and Litho Co., Fresno, California újranyomásában. Jelenleg valószínűleg már nem kapható.

Message Of Our Lord To Teresa Higginson 32 oldalas füzet, kiadó és kiadási év nélkül, a nagy életrajz szövegeiből összeállítva, 8 oldalas bevezető magyarázattal.